

นวนิยายผจญภัยในประเทศไทย

นวนิยายผจญภัยเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่มีผู้อ่านสนใจและนิยมอ่าน เรื่องราวการผจญภัยจะมีอยู่หลายลักษณะทั้งการผจญภัยในป่า ในทะเล ในดินแดนลึกลับหรือในเมืองใหญ่ การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายผจญภัยในบทที่ ๒ มุ่งเน้นเรื่องความหมาย ความเป็นมาและลักษณะของนวนิยายผจญภัยโดยวิเคราะห์โครงสร้างของนวนิยายผจญภัย ๓ เรื่องได้แก่ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* ภาคหนึ่ง

๒.๑ นิยามของนวนิยายผจญภัย

นวนิยายแนวผจญภัย(Novel of Adventure)เป็นนวนิยายประเภทหนึ่งที่มีผู้นิยมอ่านกันมาก วรรณกรรมแนวการผจญภัยมีอยู่ยาวนานแล้วก่อนที่จะมีวรรณกรรมในรูปแบบนวนิยายเกิดขึ้นเสียอีก อาจเป็นเพราะว่าคนทั่วไปมีความชอบเรื่องการผจญภัยแฝงอยู่ในจิตใจ การเผชิญโชคผจญภัยเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์เพราะนิสัยของมนุษย์เป็นคนที่อยากรู้อยากเห็นอยากต่อสู้และอยากทดลอง(เจือ สตะเวทิน,๒๕๑๐:๘๕) จึงเป็นสาเหตุให้มนุษย์สร้างสรรค์วรรณกรรมต่างๆขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมมุขปาฐะหรือวรรณกรรมที่เป็นลายลักษณ์อักษรมักจะมีเรื่องราวการผจญภัยแฝงอยู่เสมอ อาจจะเป็นเรื่องราวการผจญภัยเกี่ยวกับสัตว์ร้าย การผจญภัยไปในสถานที่ที่ลึกลับ ไม่คุ้นเคยหรือการผจญภัยกับเรื่องลึกลับที่น่าสะพรึงกลัวนิทานเรื่องหนูน้อยเสื้อแดง (Red Riding Hood) เป็นนิทานประเภท Fairy Tales เรื่องหนึ่งที่สามารถยกมาเป็นตัวอย่างเพราะนิทานเรื่องนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กน้อยคนหนึ่งไปเยี่ยมคุณยายที่บ้าน เด็กน้อยคนนั้นต้องเผชิญกับหมาป่าสัตว์ร้ายที่ต้องการกินหนูน้อยกับคุณยายเป็นอาหาร ในตอนจบของเรื่องก็มีพรานป่าคนหนึ่งผ่านมาช่วยหนูน้อยและคุณยายไว้ได้ นิทานเรื่องนี้สามารถกล่าวได้ว่าเป็นนิทานผจญภัยได้เรื่องหนึ่ง เพราะเนื้อเรื่องเป็นเรื่องการผจญภัยกับสัตว์ร้ายอย่างหมาป่าแต่ในตอนจบตัวละครก็ปลอดภัย การที่คนชอบการผจญภัยอยู่ในส่วนลึกของจิตใจเมื่อไม่ได้ออกไปเผชิญกับเหตุการณ์อันตรายนั้นด้วยตนเองจึงสร้างงานวรรณกรรมที่มีการผจญภัยแฝงอยู่โดยเริ่มจากรูปแบบนิทานผจญภัยและพัฒนาไปจนเป็นนวนิยายแนวผจญภัย

เมื่อมีวรรณกรรมประเภทนวนิยายเกิดขึ้นก็มีนักประพันธ์หลายท่านนิยมแต่งนวนิยายแนวผจญภัย นวนิยายเรื่อง *โรบินสัน ครูโซ* นอกจากจะได้รับการยกย่องว่าเป็นนวนิยายเรื่องแรกแล้วยังได้รับการยกย่องว่าเป็นนวนิยายแนวผจญภัยเรื่องแรกด้วย เพราะเนื้อเรื่องกล่าวถึงการผจญภัยของ

โรบินสันครุโซซึ่งเป็นกะลาสีเรือ เรือแตกจึงว่ายน้ำไปขึ้นที่เกาะร้างแห่งหนึ่งและมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวบนเกาะนั้นนานเกือบสามสิบปีกว่าจะได้เดินทางกลับไปยังบ้านเกิดของตนเอง

นวนิยายผจญภัย (Novel of Adventure) เรียกอีกอย่างว่า Novel of Action คำคำนี้ใช้เรียกนวนิยายประเภทบันเทิงคดีที่ให้ความสนุกสนานโลดโผนในสมัยปลายวิคตอเรียนศตวรรษที่ ๑๙ ค่อกับต้นศตวรรษที่ ๒๐ นักเขียนจะเรียกความสนใจจากคนอ่านด้วยการให้ตัวละครทำอะไรหรือพบเห็นอะไรมากกว่าที่จะให้ตัวละครคิดอะไร ตัวละครมักจะพบเห็นเหตุการณ์แปลกๆ ตื่นเต้น ลึกลับ ชวนฉงนไม่มีที่สิ้นสุดจนกว่าจะจบเรื่อง แต่เหตุการณ์เหล่านั้นไม่ใช่เหตุการณ์ที่จะทำให้ตัวละครได้เรียนรู้ชีวิตดีขึ้นเกิดสติปัญญาหรือเข้าใจชีวิตมากขึ้น (ว.วินิจฉัยกุล, ๒๕๓๗:๑๒๒-๑๒๓)

มานูเอล คอมรอฟ ได้กล่าวถึงลักษณะของนวนิยายผจญภัยไว้ในหนังสือ *How to Write a Novel* ว่า

“*Novel of adventure deal with hazardous enterprises and undertaking that involve danger and daring*” (Komroff, ๑๕๕๐ : ๒๕)

หมายความว่านวนิยายผจญภัย (Novel of Adventure) เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นหรือสำเร็จโดยไม่คาดหมาย ประกอบไปด้วยเหตุการณ์ที่มีอันตราย มีการต่อสู้กับสตรีและความรัก

เจือ สตะเวทินกล่าวถึงนวนิยายผจญภัยว่า

“*เรื่องประเภทผจญภัย (Adventure Novel) เรื่องประเภทนี้คือเรื่องที่ตัวละครเป็นคนกล้าหาญ ชอบการผจญภัย เรื่องผจญภัยประเภทนี้ส่วนใหญ่แล้วตัวละครมักจะผจญภัยทุกประการ อาจเป็นในป่าเขาลำเนาไพร ในราชสำนัก...*”
(เจือ สตะเวทิน, ๒๕๑๐: ๘๕-๘๖)

สุพรรณิ วราทร ให้คำนิยามของนวนิยายผจญภัยว่า

“*นวนิยายผจญภัยหมายถึงนวนิยายที่มีเหตุการณ์เสี่ยงอันตรายซึ่งบางครั้งอาจเป็นเหตุการณ์ที่มหัศจรรย์เหนือธรรมชาติอันอาจเกิดจากจินตนาการของผู้แต่ง นอกจากนี้ต้องมีการต่อสู้และเรื่องราวเกี่ยวข้องกับสตรี และเหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆซึ่งตัวเอกของเรื่องจะต้องเผชิญ แต่ในที่สุดก็จะคลี่คลายไปในทางที่ดี*” (สุพรรณิ วราทร, ๒๕๑๕: ๑๗)

ไพโรธ เลิศพิริยกุลมาให้คำนิยามของนวนิยายผจญภัยว่า

“นวนิยายผจญภัย (Novel of Adventure) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการเผชิญปัญหา
ต่างๆซึ่งแสดงถึงความกล้าหาญ บากบั่น อดทน และฉลาดในการแก้ปัญหาด้วย”
(ไพโรธ เลิศพิริยกุล, ๒๕๓๕ : ๑๕๐)

สรุปได้ว่านวนิยายผจญภัย (Novel of Adventure) หรือ นวนิยายเหตุการณ์ (Novel of Action) คือ
นวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับการผจญภัยของตัวละครเอกไปในสถานที่ต่างๆ โดยมีเหตุการณ์ที่
น่าตื่นเต้น อุปสรรค และปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นเสมอ และในบางครั้งก็เป็นเรื่องราวลึกลับที่พิสูจน์
เหตุผลไม่ได้ แต่ในที่สุดก็สามารถเอาชนะอุปสรรคหรือผ่านพ้นเหตุการณ์ต่างๆเหล่านั้นไปได้

๒.๒ พัฒนาการของนวนิยายผจญภัยในประเทศไทย

วรรณกรรมไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นก่อนที่วรรณกรรม
ประเภทนวนิยายของตะวันตกจะเข้ามามีอิทธิพลต่อวรรณกรรมไทย ประเทศไทยมีวรรณกรรม
ประเภทเรื่องเล่าที่มีลักษณะใกล้เคียงกับนวนิยายอยู่แล้วซึ่งเรียกว่านิทานและนิยาย (สายทิพย์
นุกุลกิจ, ๒๕๓๗ : ๑๗๒) ส่วนใหญ่จะเป็นหนังสือขนาดยาวที่เขียนขึ้นเพื่อเล่าเรื่องมีทั้งที่เป็นร้อย
แก้วและร้อยกรอง เรื่องราวมีหลายแบบ อาจจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความรัก การผจญภัย
ของเจ้าชายเจ้าหญิง อภินิหารต่างๆ การต่อสู้กับอมนุษย์เช่นยักษ์ เป็นต้น การดำเนินเรื่องเป็นการ
เล่าเรื่องต่อเนื่องกันไปตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ถ้าเป็นเรื่องของบุคคลมักจะมีเรื่องตั้งแต่เกิด เติบโต
ได้รับการศึกษา มีคู่ครองและมีบุตรหลานสืบสกุลต่อไป เนื้อเรื่องในแต่ละตอนอาจจะสอดแทรก
รายละเอียดเข้าไปมากหรือน้อยก็ได้แต่จะไม่มีความซับซ้อนในการดำเนินเรื่องไม่ว่าวรรณคดีเรื่อง
นั้นจะมีขนาดสั้นหรือยาวเพียงใด (สิทธา พินิจภูวนล, ๒๕๑๕ : ๔๔๘)

ตัวอย่างเช่นนิทานคำกลอนเรื่องพระอภัยมณีบทประพันธ์ของสุนทรภู่เป็นนิทานคำกลอน
ที่มีขนาดยาวมาก มีตัวละครที่เป็นเจ้าชายเจ้าหญิงมากมาย มีการทำสงคราม การต่อสู้และการผจญ
ภัยเกิดขึ้นมากมายในเรื่อง สุดสาครตามหาพระอภัยมณีเป็นตอนหนึ่งในนิทานคำกลอนเรื่องนี้
เป็นตอนที่มิสึนำไปทำเป็นภาพยนตร์การ์ตูนชุดสุดสาครผจญภัย เรื่องราวในตอนนั้นก็กล่าวถึง
สุดสาคร โอรสพระอภัยมณีกับนางเงือกออกจากเกาะแก้วพิสดารเดินทางไปในทะเลตามหาพระ
อภัยมณี ระหว่างทางก่อนที่พบกับพระอภัยมณีสุดสาครต้องผจญกับปิศาจในเมืองร้าง ซี่เปลือย
ผีเสื้อยักษ์ (สุนทรภู่ : ๒๕๐๖) เรื่องต่างๆเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นการผจญภัยอย่างหนึ่ง

การเล่านิทานหรือนิยายในสมัยแรกๆเป็นการเล่าปากเปล่าหรือมุขปาฐะเท่านั้น ต่อมาเมื่อมีการประดิษฐ์อักษรขึ้นใช้จึงมีการบันทึกนิทานหรือนิยายเหล่านั้นเป็นลายลักษณ์อักษร ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้าเป็นต้นมาเทคโนโลยีทางการพิมพ์เจริญก้าวหน้าขึ้นมากมีการพิมพ์นิทานหรือนิยายเหล่านี้ออกจำหน่ายเป็นจำนวนมาก ผู้อ่านมักจะเรียกนิทานที่พิมพ์ออกจำหน่ายว่านิทานประโลมโลกบ้าง นิทานวัดเกาะบ้าง โครงเรื่องของนิทานที่พิมพ์ออกจำหน่ายมักจะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันคือ โอรสกษัตริย์เดินทางไปศึกษาเล่าเรียนอยู่ตามป่ากับฤๅษีชีไพร ครั้นต่อมาก็กราบลาพระอาจารย์เพื่อเดินทางกลับบ้านเมืองของตนระหว่างทางก็จะพบกับอุปสรรคต่างๆ บางทีก็ได้พบกับยักษ์ตัวพระเอกและตัวผู้ร้ายค่างก็มีอิทธิฤทธิ์เช่นหายตัวได้ แปลงตัวได้ เป็นต้น ต่อจากนั้นพระเอกก็จะได้พบกับนางเอก และพากันเที่ยวชมบ้านเมืองในที่สุดก็จะอภิเษกสมรสกัน โดยมากชื่อตัวละครเอกหรือชื่อเรื่องมักมีคำว่าจักรหรือวงศ้อยู่ คนส่วนใหญ่จึงมักเรียกวรรณกรรมนี้ว่าเรื่องจักรๆวงศๆด้วย (เจือ สตะเวทิน , ๒๕๒๑ : ๒) เช่นนิทานเรื่องสุวรรณวงศ์ อินทวงศ์ และลักษณวงศ์ เป็นต้น

นักเขียนนิทานนิยายในสมัยนั้นมักจะใช้โครงเรื่องแบบเดียวกันเพียงแต่เปลี่ยนชื่อตัวละคร เปลี่ยนเหตุการณ์บ้างพอสมควร หนังสือประเภทนี้จึงมีโครงเรื่องที่ซ้ำกัน ไปซ้ำกันมาตลอดเวลา (เจือ สตะเวทิน , ๒๕๒๑ : ๒) เป็นสาเหตุให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายเพราะเนื้อเรื่องจะออกมาในแนวเดียวกันไม่มีอะไรแปลกใหม่ ประจวบกับปลายสมัยรัชกาลที่ห้ามีผู้สำเร็จการศึกษาจากอังกฤษกลับมาประเทศไทยหลายท่านได้นำวรรณกรรมตะวันตกในรูปแบบนวนิยายซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับนิทานนิยายของไทยแต่มีโครงเรื่องและการดำเนินเรื่องที่แปลกไปจากเรื่องเดิมๆที่เคยอ่านมาเผยแพร่ นักอ่านชาวไทยจึงนิยมอ่านวรรณกรรมแบบใหม่ที่เรียกว่า นวนิยายกันมาก

เมื่อพิจารณาจากคำนิยามของวรรณกรรมแนวผจญภัยว่าเป็นวรรณกรรมที่เสนอเรื่องราวการผจญภัยของตัวละครเอก โดยมีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น โศก โสมนบางครั้งพิสูจน์เหตุผลไม่ได้ ตัวละครเอกมักประสบเหตุการณ์ที่ร้ายแรง อุปสรรคนานัปการ แต่ในที่สุดก็สามารถเอาชนะหรือผ่านพ้นอุปสรรคนั้นไปได้จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมไทยที่เรียกว่านิทานหรือนิยายหรือเรื่องอ่านเล่นประโลมโลกหรือเรื่องจักรๆวงศๆนั้นมีลักษณะของโครงเรื่องและการดำเนินเรื่องที่เรียกได้ว่าเป็นวรรณกรรมแนวผจญภัย เพราะเนื้อเรื่องของนิทานเหล่านั้นมักจะกล่าวถึงการผจญภัยของตัวละครเอกซึ่งอาจจะต้องต่อสู้กับมนุษย์เช่นยักษ์หรือเผชิญกับอันตรายต่างๆแต่ในที่สุดก็สามารถผ่านพ้นอันตรายนั้นๆไปได้ด้วยดีและบางครั้งผู้อ่านก็ไม่สามารถหาเหตุผลจากเรื่องที่อ่านได้จึงไม่แปลกที่ผู้อ่านชาวไทยจำนวนมากจะนิยมอ่านนวนิยายผจญภัย นวนิยายผจญภัยเรื่องแรกของประเทศไทยได้แก่เรื่อง วารุณี ของกาญจนาศพันธ์ (ไพโรธ เลิศพิริยกุลมถ, ๒๕๓๕:๑๗๕)

การประพันธ์นวนิยายของนักเขียนชาวไทยมักจะได้รับอิทธิพลมาจากนักเขียนตะวันตก

เสมอไม่มากก็น้อย ลักษณะการได้รับอิทธิพลแบ่งได้เป็น ๔ ประการ ประการแรกคือการได้รับอิทธิพลมาทั้งหมดด้วยการนำนวนิยายตะวันตกมาแปลเป็นไทยโดยคงเรื่องไว้เหมือนเดิมทุกประการ ดังจะเห็นได้จากวรรณกรรมแปลหลายเรื่องที่ปรากฏในประเทศไทยเช่น *She* ของ Sir Henry Rider Haggard ในชื่อภาษาไทย *สาวสองพันปี* แปลโดยนกโนรี ประการที่สองนำเรื่องของตะวันตกมาแปลงให้มีบรรยากาศแบบไทยๆด้วยการเปลี่ยนชื่อตัวละครและสถานที่ที่เกิดเหตุในเรื่องให้เป็นไทยแต่เนื้อเรื่องยังคงดำเนินไปใกล้เคียงกับเรื่องเดิมเช่นนวนิยายเรื่อง *ริเบคคา* (*Rebecca*) กลายมาเป็น *คุณหญิงสิวิกา* ของฉันททริกา ประการที่สามคือการนำโครงเรื่องของนวนิยายตะวันตกมาเป็นหลักในการประพันธ์ แต่รายละเอียดต่างๆและการดำเนินเรื่องจะไม่เหมือนกับนวนิยายตะวันตกที่เป็นต้นแบบเสียทีเดียว จะเหมือนกันก็เฉพาะเหตุการณ์ที่มีความสำคัญกับโครงเรื่องที่ได้อ้างไว้ เช่นนวนิยายเรื่อง *เจน แอร์* (*Jane Eyre*) กลายมาเป็นนวนิยายไทยเรื่อง *ปราสาทมิด* บทประพันธ์ของ ศรีฟ้า ลดาวัลย์ ประการสุดท้ายคือการนำมาเฉพาะแก่นเรื่อง นักประพันธ์ไทยจะนำเฉพาะแนวคิดของนวนิยายตะวันตกมาแล้ววางโครงเรื่อง กำหนดตัวละคร การดำเนินเรื่อง เหตุการณ์และบทบาทของตัวละครเองทั้งหมด เช่นแนวคิดเรื่องความรัก นักเขียนไทยนำแนวคิดนี้มาแล้วสร้างเหตุการณ์ต่างๆและตัวละครขึ้นเองเพื่อนำไปสู่แนวคิดเรื่องความรักในด้านต่างๆ

การแตงนวนิยายผจญภัยของนักประพันธ์ไทยส่วนใหญ่จะได้รับอิทธิพลมาจากตะวันตก เช่นเดียวกับนวนิยายแนวอื่นๆ นวนิยายแนวผจญภัยเข้ามาสู่วรรณกรรมไทยตั้งแต่สมัยยุคแรกๆ ดังจะเห็นได้จากการที่มีการแปลนวนิยายผจญภัยของตะวันตกหลายเรื่อง นวนิยายผจญภัยเรื่องแรกที่ปรากฏในประเทศไทยได้แก่นวนิยายแปลเรื่อง *สาวสองพันปี* แปลโดยหลวงวิลาสปริวัตรซึ่งใช้นามปากกาว่านกโนรี หลวงวิลาสปริวัตรเป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ที่ประพันธ์นวนิยายไทยคนแรกของไทยได้แก่เรื่อง *ความไม่พยายา* หลวงวิลาสปริวัตรแปลนวนิยายผจญภัยเรื่อง *สาวสองพันปี* จากเรื่อง *She* นวนิยายผจญภัยของเซอร์เฮนรี ไรเดอร์ แฮกการ์ด ลงพิมพ์ในหนังสือวารสารรายเดือนชื่อถลภวิทยา พ.ศ.๒๔๔๓-๒๔๔๘ (ไพรธ เลิศพิริยภมล, ๒๕๓๕ : ๑๖๕)

นวนิยายผจญภัยที่นักประพันธ์นิยมแต่งจะมีเรื่องราวการผจญภัยอยู่สองแนว แนวแรกได้แก่การผจญภัยที่แทรกความลึกลับและเหตุการณ์เหนือธรรมชาติ ส่วนอีกแนวหนึ่งได้แก่แนวการผจญภัยตามธรรมชาติและสมจริง นักประพันธ์บางคนอาจใช้แนวใดแนวหนึ่งแต่บางคนอาจใช้ทั้งสองแนวปนกัน เนื้อเรื่องการผจญภัยมีทั้งการผจญภัยในป่า ในทะเล ผจญกับสัตว์ร้าย ภูติผีปิศาจ เรื่องเหนือธรรมชาติทั้งปวง ตัวอย่างเช่น เรื่อง *เกาะกาเกี* และเรื่อง *วารุณี*

เกาะกาเกี แต่งโดยพันธุ้งาม (ม.จ.พงศ์รุจา รุจวิชัย) เมื่อพ.ศ.๒๔๖๕ นวนิยายเรื่อง *เกาะกาเกี*

ไม่ใช่นวนิยายผจญภัยเรื่องแรกของไทยเพราะพันธังรามแตงนวนิยายผจญภัยเรื่อง*เกาะกาเกี*โดยแต่งเลียนแบบนวนิยายผจญภัยของตะวันตกเรื่อง *สาวสองพันปี (She)* และเรื่อง *อัสมาเทวี(Return of She)* ของเซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ด(рінฤทัย สัจจพันธุ์,๒๕๒๔:๒๔๓) *เกาะกาเกี* เป็นเรื่องของพระอินทรคชแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยาแตกทัพหนีพม่าไปทางทะเล เรือแตกพระอินทรคชและทหารว่ายน้ำไปขึ้นเกาะที่ฝั่งแห่งหนึ่งซึ่งมีนางพญากาเกีเป็นผู้ปกครอง นางพญากาเกีหลงรักพระอินทรคชจึงไม่ยอมให้พระอินทรคชกลับบ้านเมืองเพราะพระอินทรคชคือคนรักคนรักของนางในอดีตซึ่งนางรอคอยอยู่กลับชาติมาเกิด

วรุณี เป็นนวนิยายผจญภัยที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นนวนิยายผจญภัยเรื่องแรกของไทย *วรุณี* เป็นบทประพันธ์ของขุนวิจิตรมาตราซึ่งใช้นามปากกาว่ากาญจนาศรันท์ เหตุที่นวนิยายเรื่องนี้ได้รับยกย่องว่าเป็นนวนิยายผจญภัยของไทยที่แท้จริงเรื่องแรกเป็นเพราะผู้ประพันธ์คิดตัวละครและเหตุการณ์ต่างๆขึ้นใหม่เองทั้งสิ้น (рінฤทัย สัจจพันธุ์,๒๕๒๔:๒๔๔) *วรุณี* เป็นเรื่องของชายหนุ่มนักโบราณคดีผู้หนึ่งได้กำไลโบราณมาไว้ในครอบครองและได้พบกับความมหัศจรรย์ของกำไลนั้นจึงเกิดความสนใจ เขาพยายามอ่านข้อความในแผ่นจารึกคู่กับกำไลจึงรู้ว่านางวรุณีเจ้าของกำไลนั้นถูกสาปเป็นหินอยู่ภายใต้ปราสาทหินที่พินายถ่านางได้สวมกำไลคู่นี้ก็จะกลับมีชีวิตขึ้นอีก ชายหนุ่มผู้นี้จึงเดินทางไปหาสถานที่นั้น ผจญภัยกับคนป่า ศัตรูร้าย ภัยธรรมชาติ เทวาลัยกินคนและอำนาจลึกลับต่างๆ ในที่สุดก็สามารถทำให้นางวรุณีกลับมีชีวิตขึ้นได้ตามคำสาป เมื่อนางวรุณีช่วยให้เขาเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพแล้วจึงสลายร่างไปสิงในรูปหินซึ่งเรียกกันว่านางลาวซึ่งเป็นที่เคารพและหลงใหลของชายหนุ่มในแถบนั้น

นอกจากเรื่อง *เกาะกาเกี* และเรื่อง *วรุณี* แล้วยังมีนวนิยายผจญภัยอีกหลายเรื่องซึ่งเป็นการผจญภัยในหลายรูปแบบ เช่นเรื่อง *คาราหวัน* นวนิยายผจญภัยถึงความรักพระนิพนธ์กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์ นวนิยายเรื่อง *เกาะน้อยกลางสมุทร* และเรื่อง *ตามพิฆาต* ของพันธังราม นวนิยายเรื่อง *บรรพตริศา* ของกัลปิงหาและเคลื่อน ทรถักษณ์ เรื่อง *เกาะมหาสมบัติ* และเรื่อง *ภัยแห่งทะเล* ของ ส.(เสาว์) บุญเสนอ เป็นต้น (рінฤทัย สัจจพันธุ์,๒๕๒๔:๒๔๔) นวนิยายผจญภัยที่เป็นที่นิยมอ่านกันมากในปัจจุบันได้แก่เรื่อง *ล่องไพร* ของน้อย อินทนนท์ เรื่อง *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียนและนวนิยายผจญภัยในป่าของชาติ เยี่ยมกระสินธุ์

นักเขียนนวนิยายผจญภัยของตะวันตกที่กล่าวได้ว่ามีอิทธิพลต่อนักเขียนนวนิยายผจญภัยชาวไทยมากที่สุดคนหนึ่งได้แก่เซอร์เฮนรี ไรเดอร์ แฮกการ์ด(Sir Henry Rider Haggard) ซึ่งเป็นนักเขียนชาวอังกฤษ เซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ดเขียนนวนิยายผจญภัยประมาณ ๔๐ เรื่อง แต่เรื่องที่มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลต่อนักเขียนคนอื่นมากได้แก่เรื่อง *King Solomon's Mines* และเรื่อง *She*

นวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ได้รับการวิจารณ์จากนักวรรณกรรมว่าเป็นแบบฉบับ ‘คลาสสิก’ ของนวนิยายโลก โผนผจญภัยจนถูกนับรวมเข้าเป็นสองในวรรณกรรมดีเด่นของโลกตามที่ปรากฏในหนังสือ *The Master Pieces of World Literature* นวนิยายทั้งสองเรื่องนี้เป็นต้นเค้าของนวนิยายผจญภัยทั้งหลายอีกเป็นจำนวนมาก รวมทั้งเรื่องขุมทรัพย์สุดขอบฟ้าหรือการผจญภัยของอินเดียนา โจนส์ที่บริษัทภาพยนตร์ของฮอลลีวูดสร้างขึ้น (ว.วินิจฉัยกุล, ๒๕๓๗:๑๓๗)

เซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ดได้รับการขนานนามว่าเป็นเจ้าแห่งการแต่งนวนิยายที่กล่าวถึงการเดินทางผจญภัยไปในป่าในดินแดนที่ไม่คุ้นเคย นวนิยายของเซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ดจะมีลักษณะเฉพาะตัว กล่าวคือถ้ามีนางเอก นางเอกต้องเป็นสตรีสวยงาม พระเอกต้องมีความกล้าหาญและแข็งแรง วิธีการดำเนินเรื่องชวนให้ติดตามตั้งแต่ต้นจนจบด้วยการสอดแทรกเหตุการณ์ต่างๆที่น่าตื่นเต้น ฉากของเรื่องมักเป็นดินแดนลึกลับ มีความมหัศจรรย์ต่าง ๆ นานา เป็นสิ่งที่พิศวง เหตุผลไม่ได้ซึ่งผู้เขียนสร้างขึ้นจากจินตนาการผสมกับประสบการณ์ที่ได้รับจากทวีปแอฟริกาถึงหกปี นวนิยายเรื่อง *คิง โซโลมอนส์ ไมนส์* (*King Solomon's Mines*) เป็นนวนิยายที่สร้างชื่อเสียงให้กับเซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ดมากที่สุด เซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ดแต่งนวนิยายเรื่องนี้เมื่อ ค.ศ.๑๘๘๖ จากเค้าความในเรื่องโบราณสถานแห่งซิมบับเว แฮกการ์ดเขียนนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาจากรื่องเล่าลือกันในหมู่ชาวเมืองในแอฟริกาได้เกี่ยวกับเรื่องราวของขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอน นวนิยายของเซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ด โดยเฉพาะนวนิยายผจญภัยเรื่อง *คิง โซโลมอนส์ ไมนส์* ได้รับคำชมเชยจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการผจญภัยอย่างห้าวหาญของตัวละคร และยังเป็นนวนิยายที่สนุกสนานทั้งๆที่เป็นนวนิยายที่ไม่มีนางเอกเหมือนนวนิยายเรื่องอื่นทั่วไป (พิชญ มกรพันธ์, ๒๕๓๕:๘)

นวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ได้รับการแปลครั้งแรกในประเทศไทยโดยหลวงวิลาสปริวัตรซึ่งใช้นามปากกาว่านกอโนริ ใช้ชื่อเรื่องภาษาไทยว่า *ขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอน* แปลครั้งที่สองโดยไชยวัฒน์ กับ เตียง ศิริจันทร์ ใช้ชื่อภาษาไทยว่า *สมบัติพระสุลี* (กระแสร มาลยาภรณ์, ๒๕๓๐:๘๔) ต่อมาเรียบเรียงโดยพิชญ มกรพันธ์ใช้ชื่อว่า *ขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอน* และแปลโดยไพโรจน์ พันธุมจิตาใช้ชื่อภาษาไทยว่า *ขุมทรัพย์โซโลมอน* นวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ของเซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ดมีอิทธิพลต่อการแต่งนวนิยายผจญภัยของไทยมาก ดังจะเห็นได้จากการที่มีนวนิยายผจญภัยของไทยสองเรื่อง เรื่องหนึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นแม่แบบของการแต่งนวนิยายผจญภัยในประเทศไทยอีกเรื่องหนึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเป็นนวนิยายผจญภัยที่ยาวที่สุดและสนุกสนานที่สุดเรื่องหนึ่งซึ่งยากที่จะหานวนิยายเรื่องอื่นใดเทียบได้ นวนิยายผจญภัยทั้งสองเรื่องนั้น ได้แก่ *ด่องไพร* ของน้อย อินทนนท์และเรื่อง *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

๒.๓ วิเคราะห์โครงสร้างของนวนิยายผจญภัย

จากนิยามของนวนิยายผจญภัยที่ว่า นวนิยายผจญภัยจะต้องเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัยของตัวละครเอกไปในสถานที่ต่างๆ โดยมีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นเกิดขึ้นเสมอและในบางครั้งก็เป็นเรื่องราวลึกลับที่พิสูจน์เหตุผลไม่ได้ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์โครงสร้างของ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ด่องไฟ* และ *เพชรพระอุมา* เพื่อให้เห็นลักษณะโครงสร้างนวนิยายแนวผจญภัยอย่างชัดเจนและเพื่อยืนยันว่านวนิยายทั้งสามเรื่องนี้เป็นนวนิยายผจญภัยอย่างแน่นอน

๒.๓.๑ วิเคราะห์โครงสร้างนวนิยายผจญภัยเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์*

โครงเรื่องของนวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* หรือ *King Solomon's Mines* (Haggard, ๑๘๑๒) เช่นเดียวกับนวนิยายผจญภัยเรื่องอื่นๆ กล่าวคือตัวละครจะต้องเดินทางไปในที่ที่เต็มไปด้วยอันตราย ตัวละครจะต้องผจญภัยกับอันตรายและเรื่องลึกลับนานัปการ ในที่สุดตัวละครก็เดินทางถึงจุดหมายอย่างปลอดภัย ตัวละครที่สำคัญของนวนิยายเรื่องนี้ได้แก่

อัลตัน ควอเตอร์เมน	(Allan Quatermain)	พรานนำทาง
เซอร์เฮนรี เคอร์ติส	(Sir Henry Kurtis)	ผู้ว่าจ้างอัลตันให้เป็นพรานนำทางให้
กัปตันจอห์น กู๊ด	(Captain John Good)	เพื่อนของเฮนรีที่เดินทางไปด้วย
อัม โบปาหรืออิก โนสิ	(Umbopa or Ignosi)	พรานป่าที่ขอเดินทางไปด้วย
จอร์จ เคอร์ติสหรือเนวิลล์	(George Kurtis or Neville)	น้องชายของเซอร์เฮนรี ผู้เป็นต้นเหตุให้บุคคลทั้งหมดออกเดินทางติดตามค้นหา
กากูล	(Gagool)	แม่มดร้ายแห่งกูว์น่าส์แลนด์
ทวาลา	(Twala)	กษัตริย์ทรราชแห่งกูว์น่าส์แลนด์
สครักกา	(Scragga)	ลูกชายของทวาลา
อินฟาโดส	(Infadoos)	ผู้อาวุโสแห่งกูว์น่าส์แลนด์
จิม	(Jim)	พรานคูใจของจอร์จ
โกซา	(Goza)	หนึ่งในพรานสี่คนลูกน้องของอัลตัน
ทอม	(Tom)	หนึ่งในพรานสี่คนลูกน้องของอัลตัน
เวนตโวเกล	(Ventvogel)	หนึ่งในพรานสี่คนลูกน้องของอัลตัน
คิวา	(Khiva)	หนึ่งในพรานสี่คนลูกน้องของอัลตัน

นวนิยายเรื่องนี้เริ่มเรื่องด้วยการให้ตัวละครสำคัญตัวหนึ่งของเรื่องเขียนบันทึกเรื่องราวที่

ตัวเขาและเพื่อนร่วมเดินทางได้ประสบมา ตัวละครตัวนั้นคืออัลลัน ควอเทอร์เมน การดำเนินเรื่องทั้งหมดเป็นการเล่าเรื่องย้อนหลัง (Flashback) มีมุมมองผ่านตัวละครตัวนี้ซึ่งในเรื่องจะใช้คำแทนตัวเองว่าข้าพเจ้า (I) เพียงเริ่มเรื่องผู้แต่งก็ทำให้บรรยากาศของนวนิยายผจญภัยเรื่องนี้เต็มไปด้วยความลึกลับ เพราะอัลลันได้เล่าให้เซอร์เฮนรีและกัปตันจอห์นฟังถึงเรื่องที่เนวิลล์เดินทางเสี่ยงโชคไปยังภูคว่านาส์แลนด์ (Kukuanasland) ดินแดนแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลยากที่จะเดินทางไปถึง เป็นดินแดนที่ทุกคนเรียกว่าขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนมีเพชรนิลจินดาอยู่ในนั้นมากมายแต่ไม่มีใครรู้ว่าดินแดนแห่งนั้นมีอยู่จริงหรือเป็นเพียงนิทานหลอกเด็ก เรื่องเริ่มทวีความน่าสนใจมากขึ้นเมื่ออัลลันเล่าให้ฟังว่าตัวเขามีแผนที่ที่จะนำทางไปสู่ภูคว่านาส์แลนด์ เขาได้แผนที่มาจากนักเดินทางคนหนึ่งซึ่งได้พยายามเดินทางไปยังภูคว่านาส์แลนด์เพื่อค้นหาขุมทรัพย์แต่ไม่สำเร็จได้เดินทางกลับออกมาและป่วยหนัก ก่อนตายเขาได้มอบแผนที่ให้กับอัลลันไว้โดยบอกว่าแผนที่ฉบับนี้เป็นสมบัติของตระกูลมีอายุมากกว่า ๓๐๐ ปี การที่นักเดินทางคนนั้นมอบแผนที่ให้อัลลันเป็นการยืนยันให้ทุกคนมั่นใจมากขึ้นว่าดินแดนแห่งนั้นน่าจะมีอยู่จริง เพียงแต่ไม่มีใครรู้ว่าจะมีอันตรายอะไรรออยู่ นักเดินทางคนนั้นจึงเดินทางไปไม่ถึงและเนวิลล์หรือน้องชายของเซอร์เฮนรี จะมีชะตากรรมอย่างไรบ้าง

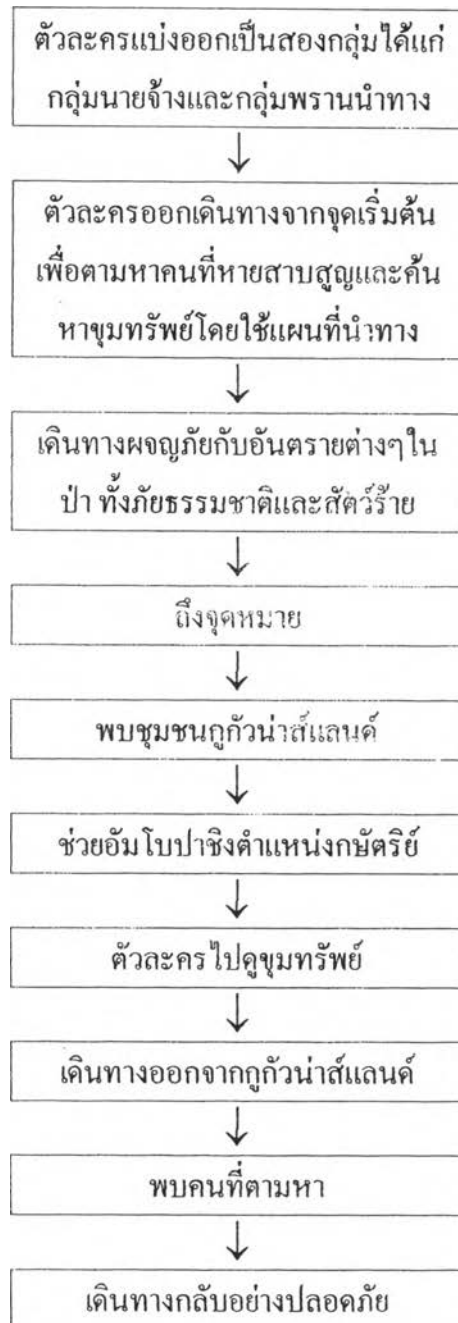
เซอร์เฮนรีและกัปตันจอห์นคิดว่าจ้างให้อัลลันเป็นพรานนำทางพาพวกเขาไปยังภูคว่านาส์แลนด์เพื่อตามหาจอร์จเคอร์ติสหรือเนวิลล์ อัลลันตกลงที่จะเป็นพรานนำทางบุคคลทั้งสองแม้จะไม่แน่ใจว่าแผนที่ที่มีอยู่จะพาพวกเขาไปถึงจุดหมายหรือไม่และพวกเขาจะต้องพบกับอันตรายอะไรบ้าง ทั้งหมดนี้เป็นลักษณะการแต่งนวนิยายผจญภัยที่ตัวละครเอกต้องเดินทางไปยังสถานที่ลึกลับแห่งหนึ่งโดยไม่รู้ว่าจะต้องพบกับอันตรายอะไรบ้าง และพวกเขาจะประสบความสำเร็จในการเดินทางหรือไม่

เซอร์ไรเดอร์แฮกการ์ดเพิ่มความลึกลับให้กับนวนิยายเรื่องนี้มากขึ้นด้วยการเพิ่มตัวละครอัมโบปาดตัวละครที่มีความเป็นมาน่าสงสัยเพราะอัมโบปาบอกว่าตนเองเป็นชาวซูลูแต่ไม่ใช่ซูลูที่แท้จริงและไม่ยอมบอกว่าตนเองเป็นชนชาติใดกันแน่ขอเดินทางไปด้วยโดยไม่ต้องการค้าตอบแทนใดๆทั้งสิ้นทั้งๆที่รู้ว่าการเดินทางครั้งนี้เต็มไปด้วยอันตราย

ภัยอันตรายที่ตัวละครประสบระหว่างการเดินทางมีทั้งอันตรายจากภัยธรรมชาติและสัตว์ร้าย เพราะในการเดินทางไปภูคว่านาส์แลนด์จะต้องผ่านทั้งป่าที่มีความอุดมสมบูรณ์และที่แห้งแล้ง ไฟป่า ทะเลทราย หิมะ และเผชิญกับช้างป่าโขลงใหญ่ จากการเผชิญกับโขลงช้างทำให้ลูกหาบเสียชีวิตหนึ่งคน แต่สุดท้ายคณะเดินทางก็เดินทางถึงภูคว่านาส์แลนด์

ผู้แต่งไม่ได้จบนวนิยายผจญภัยเรื่องนี้เพียงแค่คณะเดินทางเดินทางถึงจุดหมายเท่านั้น แต่ยังสร้างให้คณะเดินทางได้พบกับเมืองๆหนึ่งมีกษัตริย์ทรราชชื่อทวาลาปกครองอยู่ภายใต้ความช่วยเหลือของแม่มดชื่อกาบูล เมืองนั้นเป็นเมืองของชาวภูทวน้ำซึ่งคอยดูแลชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนไม่ให้บุคคลภายนอกมาขโมยไปได้ คณะเดินทางที่ผ่านอันตรายมากมายเมื่อเดินทางถึงจุดหมายยังต้องพบอันตรายอันอาจเกิดจากชาวเมืองที่มีหน้าที่ดูแลปกป้องชุมทรัพย์อีก เซอร์ไรเดอร์แฮกการ์ดเฉลยในตอนนี้อัมโบป้าที่ขอเดินทางมาด้วยโดยไม่ต้องการค่าจ้างใดๆทั้งสิ้นเป็นเพราะตัวเขาเป็นชาวภูทวน้ำสแลนค์และเป็นกษัตริย์ที่แท้จริงของนครนี้ต้องการเดินทางกลับบ้านเกิดของตนและชิงตำแหน่งกษัตริย์คืนจากทวาลากษัตริย์ทรราช จากการช่วยเหลือของอัลตันและพวกรวมทั้งผู้อาวุโสของเผ่าทำให้อัมโบป้าชิงตำแหน่งคืนได้สำเร็จและดำรงตำแหน่งกษัตริย์ปกครองบ้านเมืองต่อไป

ตอนจบของเรื่องคณะเดินทางได้เข้าไปชมชุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนก่อนที่จะเดินทางออกจากภูทวน้ำสแลนค์พร้อมด้วยเพชรจำนวนหนึ่ง เมื่อออกจากภูทวน้ำสแลนค์คณะของอัลตันเดินทางผ่านสถานที่แห่งหนึ่งเป็นโอเอซิสกลางทะเลทราย ณ ที่แห่งนั้นทุกคนได้พบกับจอร์จเคอร์ติสและจิมพรานนำทาง จอร์จเดินทางไปไม่ถึงภูทวน้ำสแลนค์เพราะไม่มีอาวุธและทำแผนที่ที่อัลตันให้ไว้หายจึงเดินทางต่อไปไม่ได้ต้องอาศัยอยู่ในโอเอซิสแห่งนี้ หลังจากนั้นทั้งหมดก็เดินทางกลับบ้านด้วยกันอย่างปลอดภัย การเดินทางของตัวละครในนวนิยายผจญภัยเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มีโครงสร้างดังนี้

๒.๓.๒ วิเคราะห์โครงสร้างนวนิยายผจญภัยเรื่อง *ล่องไพร*

ล่องไพร เป็นนวนิยายผจญภัยในป่าดงที่มีชื่อเสียงของน้อย อินทนนท์หรือมาลัย ชูพินิจ *ล่องไพร* เคยเป็นบทละครวิทยุก่อนที่จะพิมพ์รวมเล่ม เมื่อครั้งที่เป็นบทละครวิทยุได้ออกอากาศที่ บริษัทไทยโทรทัศน์ประมาณ ๒ ปีเป็นที่ติดหูของคนฟังมาก นอกจากนี้ยังเคยเป็นละครเวทีที่ โรงหนังเฉลิมไทยและเป็นละครโทรทัศน์ที่สถานีช่อง ๔ เมื่อมีผู้สนใจมากผู้ประพันธ์จึงรวม พิมพ์เป็นเล่ม (น้อย อินทนนท์, ๒๕๓๘) น้อย อินทนนท์แต่งนวนิยายเรื่องนี้ออกมาครั้งแรกเป็น ช่วงที่นวนิยายในยุค นั้นมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเพ้อฝัน เรื่องโรแมนติค เรื่องพงศาวดารจีน การ

ที่น้อย อินทนนท์เขียนนวนิยายชุด *ล่องไพร* ออกมาจึงเป็นเรื่องที่แปลกออกไปทำให้ผู้อ่านสนใจติดตามอ่านกันมาก อาจกล่าวได้ว่านวนิยายชุด *ล่องไพร* เป็นนวนิยายไทยเรื่องแรกที่กล่าวถึงการผจญภัยในป่าดงดิบ (กระแสร่วม มลาโยภรณ์, ๒๕๓๐: ๘๖) และถือได้ว่าเป็นแม่แบบของการแต่งนวนิยายผจญภัยในประเทศไทย นวนิยายชุด *ล่องไพร* แบ่งเป็นตอนๆ แต่ละตอนจะจบสมบูรณ์ในตอนของมันเอง ปัจจุบันรวมพิมพ์เป็นชุดมีทั้งหมด ๑๕ ตอนรวมพิมพ์ ๑๔ เล่ม รายชื่อของแต่ละตอนมีดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑	อ้ายเก	ตอนที่ ๒	งาดำ
ตอนที่ ๓	มนุษย์นาคา	ตอนที่ ๔	แดนสมิง
ตอนที่ ๕	หุบผามฤตยู	ตอนที่ ๖	ป่าช้าช้าง
ตอนที่ ๗	เจ้าแผ่นดิน	ตอนที่ ๘	จามเทวี
ตอนที่ ๙	เจ้าป่า	ตอนที่ ๑๐	ตุ๊กตาศี
ตอนที่ ๑๑	มนุษย์หิมพานต์	ตอนที่ ๑๒	เมืองลับแล
ตอนที่ ๑๓	มดแดง	ตอนที่ ๑๔	พรายตะเคียน
ตอนที่ ๑๕	เสือกิงพุทธกาล	ตอนที่ ๑๖	เทวรูปอินคา
ตอนที่ ๑๗	วิมานฉิมพลี	ตอนที่ ๑๘	ผีตอเหลืองคนสุดท้าย
ตอนที่ ๑๙	ทางช้างเผือก (มัลลย์ ชูพินิจ: ๒๕๓๘)		

ล่องไพร แต่ละตอนจะเป็นเรื่องราวการเดินทางเข้าไปในป่าของบุคคลกลุ่มหนึ่งบางครั้งเป็นป่าในประเทศไทย บางครั้งเป็นป่าของต่างประเทศ ในการเดินทางตัวละครจะต้องผจญภัยต่างๆ ตามลักษณะของนวนิยายผจญภัย การผจญภัยทั้งจากสัตว์ป่าดุร้าย ภัยธรรมชาติ และเรื่องลึกลับที่พิสูจน์เหตุผลไม่ได้ การดำเนินเรื่องเป็นการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของศักดิ์ สุริยัน ตัวละครเอก

ล่องไพร ตอนอ้ายเก (น้อย อินทนนท์: ๒๕๓๘) เป็นตอนแรกของนวนิยายชุด*ล่องไพร* ตัวละครสำคัญของตอนนี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ตาเกิน	พรานป่าคู่ใจของศักดิ์
ร.อ. เรือง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่รู้จักกันครั้งแรกในคอนอ้ายเก
เมียววดี	สาวกะเหรี่ยง
พระรูดงค์ช่วยมณี	

การผจญภัยตอนอ้ายเกเป็นการผจญภัยกับสัตว์ป่าดุร้าย ตัวละครทั้งสามออกตามล่ากระทิงป่าดุร้าย การเสี่ยงอันตรายในการตามล่าเสือบาดเจ็บ การเผชิญกับไฟป่าภัยธรรมชาติที่น่ากลัว เรื่องเล่าลึกลับจากพระรูดงค์ และกระทิงสองตัวที่ต่อสู้กันเองและตกลงไปในหุบเขาตาย

ล่องไพร ตอนงาดำ (น้อย อินทนนท์: ๒๕๓๘ก) เป็นตอนที่ตัวละครสำคัญต้องเดินทางไปเมืองลับแลเพื่อตามล่าช้างที่มีงาดำซึ่งหนีเข้าไปในนั้น ตัวละครสำคัญของเรื่องนี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรือง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
พะสะอู	ผู้ต้องการเดินทางไปเมืองลับแล
เมียววดี	ผู้ครองเมืองลับแล
ช่วยมณี	ชีปะขาวแห่งเมืองลับแล

ตัวละครจะต้องเผชิญกับเรื่องลึกลับมากมาย เริ่มด้วยแผนที่เดินทางและพะสะอูผู้ลึกลับ อันตรายจากช้างตกมัน ภูเขาใหญ่ กระจกเงาที่พยายามกินดาเกิน นำป่าที่ทำให้ทุกคนพลัดหลงก่อนที่จะมารวมตัวกันอีกครั้ง เมืองลับแลและช่วยมณีผู้ลึกลับที่มีลักษณะคล้ายพอมด การแข่งกันล่าช้างงาดำ พะสะอูถูกช้างงาดำฆ่าตาย สุดท้ายศักดิ์นำช้างงาดำได้และเดินทางกลับพร้อม ร.อ.เรืองและดาเกิน

ล่องไพร ตอนมนุษย์นาคาตอนหุบผามฤตยูและตอนแดนสมิง(น้อย อินทนนท์:๒๕๓๘ข) ทั้งสามตอนนี้เป็นตอนต่อเนื่องกัน ตัวละครที่สำคัญได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรือง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
ดร.สมิทและแห่ม่มไมรา	นักมานุษยวิทยาผู้สำรวจชาติพันธุ์มนุษย์
ลือกอและไลสง	สองพ่อลูกชาวเผ่านาคาเซียมิ

มนุษย์นาคาเป็นตอนเริ่มต้นศักดิ์ดาเกินเรื่องพาไมราและดร.สมิทสองสามีภรรยาชาวต่างชาติ นักมานุษยวิทยาซึ่งกำลังศึกษาเรื่องชาติพันธุ์ของมนุษย์เดินทางเขาไปในป่าลึกเพื่อศึกษาความเป็นอยู่ของชนเผ่านาคาเซียมิ ถ้าแค่นำทางเข้าไปศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวป่าเพียงอย่างเดียวเรื่องก็คงไม่สนุกและไม่ถูกต้องตามลักษณะของนวนิยายผจญภัยที่กำหนดมาว่าตัวละครจะต้องเผชิญกับอันตรายต่างๆ น้อย อินทนนท์จึงแต่งให้เริ่มแรกของการเดินทางคณะเดินทางต้องตามล่าหิงษาหรือควายป่า ระหว่างการเดินทางต้องเผชิญกับชนเผ่านาคาจิริซึ่งเป็นชนเผ่ามนุษย์กินคนแต่ทุกคนหนีรอดมาได้ ต่อไปเป็นเรื่องราวในคอนแดนสมิงเมื่อเดินทางใกล้ถึงหมู่บ้านนาคาเซียมิคณะเดินทางพบกับไลสงกำลังจะถูกฆ่าจึงช่วยไว้และเดินทางไปด้วยกัน เมื่อเดินทางต่อพอถึงเวลากลางคืนจะมีเสือออกมากินลูกหยาบคณะเดินทางสงสัยตัวไลสง จนถึงหมู่บ้านนาคาเซียมิและพบกับลือกอหัวหน้าหมู่บ้านซึ่งเป็นพ่อของไลสง จากนั้นเป็นเรื่องราวในคอนหุบผามฤตยู ที่หมู่บ้านแห่งนี้คณะเดินทางค้นพบว่าไลสงคือเสือสมิงกลางวันเป็นคนพอกกลางคืนจะออกหากินก็กลายเป็นเสือ ในแม่น้ำมีปลาปิรันย่า ลือกอไลสงพาไมราและดร.สมิทไปดูการทำอำพันซึ่งมีเพียงหมู่บ้านนี้

เท่านั้นที่ทำได้ ไลสงจับตัวโมราไป สักคีและดาเกินออกติดตามช่วยเหลือ ตอนจบไลสงถูกปลา
ปีรันยักินตาย ชาวเผ่าคาเซียมือพยพาย์ถื่นฐาน สักคีพาณะเดินทางเดินทางกลับ

ล่องไพร ตอนป่าช้าร้าง (น้อย อินทนนท์:๒๕๓๘ค) เป็นตอนที่ตัวละครในเรื่องออกเดิน
ทางค้นหาป่าช้าร้างตัวละครที่สำคัญของตอนนี้ได้แก่

สักคี สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของสักคี
ดิเรก	ผู้เคยเห็นป่าช้าร้างหนึ่งในขณะเดินทาง
นายห้างกำจร	หนึ่งในขณะเดินทาง
สายสุณี	ลูกสาวนายกำจรหนึ่งในขณะเดินทาง
จงอุจัน	พรานป่าผู้เดินทางไปด้วย

สักคีดาเกินและจงอุจันนำทางนายกำจร ดิเรก สายสุณีออกเดินทางป่าช้าร้างสถานที่ที่มีงาช้าง
มากมาย ระหว่างเดินทางพบกับกองทัพลิง ชายสองคนที่ฆ่ากันตายก่อนตายพูดถึงแผนที่ป่าช้าร้าง
ที่ถูกเขาเผาไปแล้ว ตามล่าแรดเผือกเมื่อสักคีฆ่ามันตายพบว่ามันเป็นแรดธรรมดาไม่ใช่แรดเผือก
กองทัพหนูกำนวนเป็นแสนๆ ทุกคนเดินทางหลงเข้าไปในฝูงเสือแต่กองทัพลิงที่พบตอนแรกมา
ช่วยฆ่าเสือ เดินทางไปจนถึงป่าช้าร้าง พบโขลงช้างป่าช้างเจ็บหลายตัวมาที่นี้ดิเรกยิงช้างโขลงช้าง
แตกกระจายดิเรกตามโขลงช้างเข้าไปในป่าช้าร้าง สักคีตามเข้าไปพบว่าดิเรกถูกช้างล้มทับตาย
ช้างช่วยกันขนหินมาฝังช้างที่ตายในป่าช้าร้าง สักคีนำทางพาทุกคนเดินทางกลับ

ล่องไพร ตอนเจ้าแผ่นดิน (น้อย อินทนนท์:๒๕๓๘ค) ตัวละครที่สำคัญของตอนนี้ได้แก่

สักคี สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของสักคี
โมริ	ชาวกะเหรี่ยง
พะยูวรา	ลูกสาวโมริ
เมาวา	คู่แข่งของดาเกิน

สักคีและพิมชายกะเหรี่ยงออกตามรอยกระทิงโทนบาดเจ็บไปในป่าจนพบหมู่บ้านกะเหรี่ยงและดา
เกิน ดาเกินเป็นคนยิงกระทิงตาย ดาเกินเล่าให้สักคีฟังว่าเขาอยู่ที่หมู่บ้านนี้เพราะอยากได้พะยูวรา
เป็นเมีย แต่ดาเกินต้องแข่งตีฝึ้งกับเมาวา ถ้าใครชนะก็จะได้พะยูวราเป็นเมีย ดาเกินใช้อุบายจน
ชนะ เมาวาเสียใจวิ่งเข้ากองไฟป่าตาย

ล่องไพร ตอนจามเทวี (น้อย อินทนนท์:๒๕๓๘ง) ตัวละครเดินทางค้นหาจามเทวีและจาม-
นครตัวละครที่สำคัญได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรื่อง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
เดิมพันซ์	เพื่อนร่วมเดินทางซึ่งเคยไปจามนคร
สะดี	สาวชาวป่า
จามเทวี	ผู้ครองจามนคร
คเชนทร์	หัวหน้าชุมชนชาวป่า

ศักดิ์ ร.อ.เรื่อง ดาเกินและหนานคำปิ่นออกล่าสัตว์และได้ยินนิทานเกี่ยวกับจามเทวี ระหว่างล่าสัตว์ได้พบกับหมอเดิมพันซ์เขายืนยันว่าจามเทวีมีจริง นางอยู่ที่จามนครเขาเคยพบนางมาแล้ว ศักดิ์และพวกตัดสินใจเดินทางไปจามนครกับเดิมพันซ์เพื่อพิสูจน์ว่าจามเทวีมีอยู่จริงหรือไม่ ระหว่างเดินทางพบสะดีลูกสาวธัญญาณีผู้ถูกจามเทวีฆ่าตาย สะดีบอกว่านางจะต้องฆ่าจามเทวีด้วยมือของตนเองเพื่อแก้แค้นให้แม่จากนั้นก็เดินทางไปจามนครก่อนคณะเดินทางของศักดิ์ ตัวละครต้องเผชิญกับคนธนู มนุษย์วานร ไคโนเสาร์หลงยุค เดิมพันซ์พลัดหลงไปคนเดียวและถูกชาวจามนครจับไปทรมาน ศักดิ์และพวกต่อแพเดินทางเข้าจามนครแต่ถูกอรพินท์จับได้ นางบอกว่าจามเทวีรู้ล่วงหน้าว่าคณะเดินทางของศักดิ์จะเข้าจามนครจึงให้นางมาดักจับตัวและพาศักดิ์ไปพบจามเทวีก่อน จามเทวีต้องการให้ศักดิ์ช่วยเพราะคเชนทร์หัวหน้าชนเผ่าป่าเดือนมาขอให้นางแต่งงานด้วยถ้านางไม่ยอมก็จะนำทหารมารบกับชาวจามนคร ชาวจามนครคงสู้ไม่ได้แน่ศักดิ์ตกลงช่วยจามเทวี สะดีร่วมมือกับคเชนทร์จับตัวจามเทวี ศักดิ์และพวกตามไปช่วยกลับมาแต่คเชนทร์และสะดีตามมา เดิมพันซ์ฆ่าคเชนทร์ตาย สะดีใช้ธนูอาบยาพิษยิงเดิมพันซ์และจามเทวีตาย ดาเกินใช้ปืนยิงสะดีตาย หลังจากนั้นศักดิ์ ร.อ.เรื่อง ดาเกิน หนานคำปิ่นและลูกจ้างเดินทางกลับ

ล่องไพร ตอนเจ้าป่า (น้อย อินทนนท์:๒๕๓๘จ) ตัวละครในตอนนี้จะต้องเดินทางค้นหาบุคคลผู้หายสาบสูญตัวละครที่สำคัญได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรื่อง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
วัลลภา	นายจ้างของศักดิ์
คุณพระพิสนธิ์วนาศาสตร์	ผู้หายสาบสูญ
สำอาง	ชาวสะแห่
นาโบ	ชายพิการชาวสะแห่
ล่อป่า	หัวหน้าชาวสะแห่

วัลลภาจ้างศักดิ์และดาเกินนำทางพาเธอตามหาพ่อซึ่งเป็นนักพฤกษศาสตร์ที่เดินทางไปศึกษา

เรื่องพิชพรรณที่หมู่บ้านสะแห่งในป่าลึกแล้วไม่กลับออกมาเป็นเวลานาน วัลลภามีแผนที่ที่ใช้เดินทางไปที่นั่นเธอเขียนขึ้นจากคำบอกเล่าของเจ้าหน้าที่ที่เดินทางไปกับพ่อของเธอแล้วรอดตายกลับออกมาและเล่าให้ฟังว่าคนในหมู่บ้านนั้นจับตัวพ่อเธอไว้ สักคึดกลงนำทางให้วัลลภามีแสงคำซึ่งเป็นคนในหมู่บ้านนั้นเดินทางไปด้วย ระหว่างเดินทางมีคนพยายามจะจับตัวแสงคำไปแต่สักคึดช่วยไว้ได้ พบเรื่องและทหารฝรั่งถูกโจรป่าตามฆ่าสักคึดช่วยไว้ได้ เรื่องขอเดินทางไปด้วยแต่ทหารฝรั่งจะเดินทางกลับก่อน ไกลถึงหมู่บ้านสะแห่งสักคึดและแสงคำเข้าไปในหมู่บ้านก่อนให้ที่เหลื่อคอยอยู่ข้างนอก แสงคำพาสักคึดไปหาหมอชายพิการ นาโบบาททั้งสองไปพบพ่อของวัลลภ วัลลภและพวกตาเกินถูกชาวสะแห่งจับตัวไป สักคึดและคุณพระวางแผนช่วยโดยระเบิดเทวรูปสะแห่ง ล่อป่าหัวหน้าชาวสะแห่งตกเขาตาย แสงคำเป็นหัวหน้าหมู่บ้านแทน ขณะเดินทางเดินทางกลับนาโบบาทช่วยนำทางให้ ระหว่างเดินทางกลับเผชิญหน้ากับน้องชายของล่อป่าซึ่งพยายามแก้แค้นแทนพี่ชาย เผชิญกับพายุเดินทางต่อไม่ได้ มีทหารพม่ามาช่วยติดต่อบินให้มารับกลับทุกคนเดินทางกลับอย่างปลอดภัยยกเว้นนาโบบาทซึ่งจมน้ำตาย

ล่องไพร ตอนตุ๊กตาผี(น้อย อินทนนท์๒๕๓๘) เป็นตอนที่ตัวละครออกสืบหาความจริงเกี่ยวกับกลุ่มโยคีลึกลับที่ทำให้คนกลายเป็นตุ๊กตาหิน ตัวละครที่สำคัญได้แก่

สักคึด สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ตาเกิน	พรานคู่ใจของสักคึด
ร.อ.เรื่อ ยูทรรนา	เพื่อนสนิทของสักคึดที่เดินทางไปด้วย
ยางเปียน	พรานป่า
ซาเก๊ะ	พรานป่า
กาถูละ	หัวหน้ากลุ่มโยคี
โอกาบี	โยคีลึกลับ
เคอด ลูเบ็ด	นักสำรวจผู้รอดชีวิต

สักคึด ตาเกิน ร.อ.เรื่อ ออกเดินทางตามหาหมู่บ้านลึกลับที่ทำให้คนให้กลายเป็นตุ๊กตาได้เพื่อช่วยเหลื่อฝรั่งนักสำรวจคนหนึ่งซึ่งหลงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งนั้น ร.อ.เรื่อมีตุ๊กตาผีอยู่ตัวหนึ่งตุ๊กตาบอกว่าคนรักของนางชื่อยางเปียนเคยเดินทางไปหมู่บ้านนั้น พบโอกาบีโยคีประหลาดซึ่งขโมยตุ๊กตาของ ร.อ.เรื่อหนีไป พบยางเปียนกำลังจะฆ่าโอกาบี สักคึดขอให้ยางเปียนไว้ชีวิตโอกาบีเพื่อให้โอกาบีนำทางไปหมู่บ้านลึกลับนั้น ยางเปียนนำทางไปหาที่ซ่อนตัวของเคอด ลูเบ็ดฝรั่งผู้รอดจากการถูกทำให้เป็นตุ๊กตา โอกาบีเล่าให้ฟังว่าพวกเขาเป็นหัวหน้าเป็นผู้หญิงและเวลาที่เขาออกมาจากหมู่บ้านนั้นแล้วจะสับสนจำทางกลับไม่ได้ยางเปียนพาไปหาซาเก๊ะผู้ที่ครอบครัวยุคโยคีพวกนี้ฆ่าตายแต่ตัวซาเก๊ะไม่ตายเพราะแม่มดกาถูละหัวหน้าโยคีรักษาเก๊ะจึงปล่อยให้เขามีชีวิตอยู่อย่างทรมาณ ซาเก๊ะตกลงนำทางให้พวกสักคึดระหว่างทางพบช้างป่าขวางอยู่พวกสักคึดฆ่าช้างตาย

ซาเก๊ะพาไปที่ซ่อนของเคอต ทุกคนพบว่ากาถูจะจับตัวเขาไปแล้วแต่เคอตทิ้งแผนที่หมู่บ้านไว้ให้ กาถูจะทำให้ทุกคนสลับและจับตัวทุกคนไปขังร่วมกับเคอต และจะจับทุกคนขุบลงในบ่อยาให้เป็นตุ๊กตา ซาเก๊ะให้อูบายกับกาถูจะจนตกลงไปในบ่อยาและเสียชีวิตทั้งคู่ สักคี่และพรรคพวกเดินทางกลับ

ล่องไพร ตอนมนุษย์หิมพานต์ (น้อย อินทนนท์:๒๕๔๐ข) ตัวละครออกเดินทางไปในป่า เพื่อค้นหามนุษย์ยักษ์ ตัวละครที่สำคัญ ได้แก่

สักคี่ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ตาเกิน	พรานคู่ใจของสักคี่
ร.อ.เรือง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของสักคี่ที่เดินทางไปด้วย
ชองปา	พรานป่าผู้ต้องการจุมพรี
นะโรปา	ผู้ครองนครสุวรรณคีรี

สักคี่ ตาเกิน ร.อ.เรืองและชองปาเดินทางไปในป่าเพื่อตามหามนุษย์ยักษ์ว่ามีอยู่จริงตามข่าวลือหรือไม่ ระหว่างทางพบร่องรอยพิศูจน์ได้ว่ามนุษย์ยักษ์นั้นมีอยู่จริง ชองปาทำจันยักษ์จับมนุษย์ยักษ์ตัวเมียได้แต่ตัวผู้ถูกสักคี่ยิงและจับตัวชองปาหนีไป สักคี่แกล้งปล่อยมนุษย์ยักษ์ตัวเมียไปเพื่อให้มันนำทางไปหามนุษย์ตัวผู้ มนุษย์ยักษ์ตัวเมียไปสมทบกับมนุษย์ยักษ์ตัวผู้อีกตัว สักคี่ตาเกินและเรืองตามรอยไป ระหว่างทางพบพระพุทธรูปหนึ่งออกมาห้ามบอกว่าไม่ต้องตามชองปาไปชองปาสบายดี สักคี่ตาเกินและเรืองตามรอยต่อไปจนถึงนครสุวรรณคีรีและพบกับนะโรปาผู้ครองนครสุวรรณคีรีซึ่งมีอายุมากกว่า ๒๐๐ ปี นะโรปาบอกกับพวกสักคี่ว่าชองปาให้มนุษย์ยักษ์กินฝันแล้วนำทางเขาไปยังบ่อเพชรเพราะมนุษย์ยักษ์เหล่านี้มีหน้าที่เฝ้าบ่อเพชรจากนั้นก็ให้ศรีสุลนำทางสักคี่และเพื่อนไปหาชองปาที่บ่อเพชร ศรีสุลเล่าให้ฟังว่ามนุษย์ยักษ์เหล่านี้มีโรคระบาดมาจากทางเหนือ นะโรปาจึงใช้ให้เฝ้าขุมเพชรที่นะโรปาสร้างให้โสมประภาคนรัก ชองปาพยายามปีนเทวรูปเพื่อหยิบเพชรที่เทวรูปแล้วตกลงมาและถูกเทวรูปล้มทับตาย สักคี่ตาเกินและเรืองเดินทางกลับ

ล่องไพร ตอนเมืองลับแล (น้อย อินทนนท์ : ๒๕๓๘ก) เป็นตอนที่ตัวละครเดินทางค้นหาความจริงเกี่ยวกับเมืองลับแลชื่อสีเท ตัวละครที่สำคัญของตอนนี้ได้แก่

สักคี่ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ตาเกิน	พรานคู่ใจของสักคี่
ร.อ.เรือง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของสักคี่ที่เดินทางไปด้วย
มะโร	ชาวป่าผู้ร่วมเดินทาง
เน่ลลี่ เดอ ชั่วชอง	นักล่าสมบัติ

สุริยสิงห์

อำมาตย์แห่งนครสีหะผู้ซ่อนชุมทรัพย์

ศักดิ์ดาเกินและร.อ.เรื่อง ได้ยื่นข่าวเรื่องทูน่องพรานป่าหลงทาง ไปพบเมืองลับแลชื่อสีเห นางพญา
โสมประภา ทรัพย์สมบัติจำนวนมากมาย โดยมีเหรียญกษาปณ์ที่ได้มาจากเมืองลับแลเป็นหลักฐาน
ทูน่องตายไปแล้วแต่เหรียญอยู่ที่เมียเก่า ศักดิ์ดาเกินและร.อ.เรื่องตามไปขอคูพบว่านางถูกฆ่า
ตายพร้อมกลับสามีใหม่ก่อนตายนางบอกว่าคนร้ายมาที่นี่เพื่อเอาเหรียญกษาปณ์แต่นาง ไม่ได้ให้ไป
ศักดิ์ได้เหรียญกษาปณ์ จากนั้นเดินทางตามรอยคนที่มาฆ่าเมียเก่าทูน่องพร้อมกับมะโรลูกชาย
ทูน่อง ระหว่างทางถูกผู้หญิงคนหนึ่งอ้างตัวว่าเป็นโสมประภา นางเล่าให้ฟังว่าเมืองสีเหเกิดภัย
ธรรมชาตินางจึงต้องอพยพพลเมืองหนี มีอำมาตย์คนหนึ่งชื่อสุริยสิงห์นำสมบัติไปซ่อนไว้ในที่
แห่งหนึ่งเมื่อนางกลับมาค่อยเดินทางไปเอาสมบัตินั้นกลับมา แต่นางพลัดหลงกับสุริยสิงห์จึงหา
ทางไปชุมทรัพย์ไม่ถูก นางมีสายแหงอยู่แต่ต้องใช้ประกอบกับเหรียญกษาปณ์ที่ศักดิ์ได้มาจึง
จะพบชุมทรัพย์ แต่ศักดิ์ไม่เชื่อแต่นางก็เอาเหรียญกษาปณ์ไปได้และออกไปหาชุมทรัพย์ ศักดิ์พบ
กับสุริยสิงห์ซึ่งบอกกับศักดิ์ว่าแผนที่บนเหรียญกษาปณ์เป็นแผนที่ลวง โสมประภาตายไปแล้วส่วน
ผู้หญิงที่อ้างว่าเป็นโสมประภาคือเนลลีเดอชัวของนักล่าสมบัติ สุริยสิงห์พาศักดิ์ดาเกินเรื่องและ
มะโรไปดูชุมทรัพย์ที่แท้จริง เนลลีตามมาและถูกสุริยสิงห์ฆ่าตาย ภูเขาอันเป็นที่ซ่อนชุมทรัพย์
ถล่ม ศักดิ์ดาเกิน ร.อ.เรื่องและมะโรเดินทางกลับบ้าน

ล่องไฟพร ตอนมดแดง(น้อย อินทนนท์:๒๕๓๕ก)ศักดิ์ดาเกินและร.อ.เรื่องนั่งดักสัตว์อยู่ใน
ป่า ดาเกินเล่าเรื่องการผจญภัยของแกเกี่ยวกับมดแดงให้ศักดิ์และเรื่องฟัง ตัวละครที่สำคัญของตอน
นี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน

นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง

ดาเกิน

พรานคู่ใจของศักดิ์

ร.อ.เรื่อง ยุทธนา

เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย

นะที

สาวชาวกะเหรี่ยง

ตอนที่ดาเกินยังเป็นหนุ่มเดินทางผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่งถูกคนในหมู่บ้านนั้นเข้าใจผิดคิดว่าดาเกิน
เป็นเสือกินคนปลอมมา ดาเกินยืนยันว่าเป็นคนและอาสาฆ่าเสือให้โดยที่ไม่มีปืน โดยทำอุบาย
ปลอมเป็นศพที่ถูกเสือฆ่ารอให้เสือย้อนกลับมากินซากนั้นอีก คอยอยู่หลายวันแต่พอเสือยอมเข้ามา
ที่ดาเกินดาเกินถูกฝูงมดแดงกัดเพราะไปนอนใกล้รังของมัน เสือยอมเข้ามาอ้าปากดาเกินแต่ถูกฝูง
มดแดงรุมกัดเสียก่อน ดาเกินจึงมีโอกาสนำเสือฆ่าตาย

ล่องไฟพร ตอนพรายตะเคียน(น้อย อินทนนท์:๒๕๓๕ก) ศักดิ์ ร.อ.เรื่องและดาเกินล่าสัตว์
ในป่าพอถึงเวลากลางคืนนั่งล้อมกองไฟดาเกินเล่าเรื่องพรายตะเคียนให้ฟัง ตัวละครที่สำคัญของ
ตอนนี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรื่อง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
จงอุ	เพื่อนของดาเกิน

เมื่อยังหนุ่มดาเกินมีเพื่อนชื่อจงอุ เสืออาละวาดฆ่าพ่อจงอุตายจงอุจึงขอให้ดาเกินช่วยตามล่า เสือ เสือย้อนกลับมาฆ่าผู้หญิงคนหนึ่งชื่อแคละจันตายที่ด้นตะเคียน จงอุและดาเกินตามล่าเสือ ดาเกินยิงเสือตาย แต่กลับมีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นคือผู้ชายที่เป็นสามีของแคละจันและคนที่เคยรัก นางเดินไปตกหน้าผาตายทีละคน จงอุบอกว่าคนต่อไปต้องเป็นเขาเพราะเขาก็เคยรักนางเขาบอกว่าเคยเห็นปีศาจแคละจันมากวักมือเรียกเขาเดินตามลงไปแต่เนิ่นๆ ได้ว่านางตายไปแล้วจึงรีบวิ่งกลับบ้าน ปีศาจนางแคละจันออกอาละวาดมากขึ้นทุกวัน ดาเกินทำอุบายว่าปราบปีศาจแคละจันที่ด้นตะเคียน ได้สำเร็จและสรุปให้พวกศักดิ์ฟังว่าจริงๆ ปีศาจแคละจัน ไม่มีจริงเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของจิตใต้สำนึกของคนที่ยังรักแคละจัน

ด่องไพร ตอนเสือกิ่งพุทธรกาล(น้อย อินทนนท์:๒๕๓๕ค) ศักดิ์ ดาเกินและร.อ.เรื่อง ได้ยินข่าวว่ามีเสือประหลาดออกอาละวาดและมีชีปะขาวคนหนึ่งควบคุมเสือตัวนั้นอยู่จึงเดินทางเข้าไปในป่าที่เสือออกอาละวาดเพื่อสืบหาความจริง ตัวละครที่สำคัญของตอนนี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรื่อง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
ท่านชายหรือชีปะขาว	ผู้ควบคุมเสือประหลาด
สีดา	เมียของท่านชาย

ศักดิ์ดาเกินและร.อ.เรื่อง ได้พบทั้งเสือประหลาดที่ยังไม่ตายลำตัวมีแสงสว่างเรืองๆและชีปะขาวคนนั้น ทั้งหมดเดินทางตามรอยต่อไปจนพบสีดาผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในป่าพร้อมกับท่านชายสามีของเธอ ซึ่งหายสาบสูญไปสองปีแล้ว สีดาเล่าว่าเสือนั้นมีอยู่สองตัวตัวเมียและตัวผู้ ตัวเมียตายแล้วและที่พวกศักดิ์เจอคือตัวผู้ สีดาตกลงช่วยพวกศักดิ์ตามรอยเสือประหลาดและพบว่าชีปะขาวคือท่านชายสามีของสีดา ทั้งหมดเดินทางถึงผาตะเลงพบว่าเสือทำร้ายท่านชายแล้วหนีไป ทั้งหมดรวมทั้งท่านชายและสีดาออกตามล่าเสือตัวนั้นหลงเข้าไปในยุคน้ำแข็งพบแรดโบราณ ค้างคาวโบราณ มนุษย์ซิเนน ไทรปุต ซ้างแมมมอธ ศักดิ์ยิงเสือบาดเจ็บ จากการยิงของศักดิ์ทำให้เวลาในอดีตกลับเป็นปัจจุบันเกิดแผ่นดินไหว ดินถล่ม ทั้งหมดหนีตายกลับมาถึงโลกปัจจุบัน เสือประหลาดตามมาอีก สีดาจึงมั่นด้วยกระสุนชุบน้ำมนต์จากผาตะเลงจนมันตายสนิท จากนั้นทั้งหมดก็เดินทางกลับ

ด่องไพร ตอนเทวรูปชาวอินคา (น้อย อินทนนท์:๒๕๓๕ข) ศักดิ์ ดาเกินและ ร.อ.เรื่อง

เดินทางไปสมทบดร.สมิทและไมราที่เอควาดอร์เพื่อเดินทางค้นหานครปาฮัว โดยอาศัยแผนที่ซึ่งดร.สมิทวาดขึ้นจากคำบอกเล่าของคนอื่นๆ และมีโรเบอร์โตซึ่งเคยเดินทางไปที่นั่นช่วยนำทางตัวละครที่สำคัญของตอนนี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ตาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรื่อ ยูทรนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
ดร.สมิทและแห่ม่ม ไมรา	นักมานุษยวิทยา
โรเบอร์โต	พรานนำทางผู้ต้องการหาสมบัติ
อะวาโม	แม่มดแห่งนครปาฮัว
อะคาเป	นางพญาแห่งนครปาฮัว
เตเป็ค	สังฆราชแห่งนครปาฮัว
มาซูบี	หัวหน้ามนุษย์เสื้อดาว

ช่วงแรกตัวละครเดินทางโดยเครื่องบินแต่เครื่องบินตกลงบริเวณกลางป่าลึกทั้งหมดจึงเดินทางกลางป่าคงคิบที่ไม่คุ้นเคยจนกระทั่งถูกชนเผ่ากินคนจับตัวไป แต่พวกชนเผ่ากินคนเข้าใจว่าตาเกินเป็นซามอราหัวหน้าเผ่าคนเก่ากลับชาติมาเกิดพวกศักดิ์จึงไม่ถูกกิน มิงูยักซ์(อะนาคอนดา)จำนวนมากเข้ามาจับคนในหมู่บ้านกินพวกของศักดิ์จึงมิงูยักซ์ตายหมด เมื่อออกเดินทางต่อก็พบมนุษย์ค้างคาวถูกมนุษย์ยักษ์มาซูบีทำร้ายศักดิ์ช่วยไว้และออกเดินทางไปด้วยกันระหว่างทางถูกพวกมาซูบีลอบทำร้ายแต่ไม่มีใครเป็นอะไร มนุษย์ค้างคาวพาไมราไปยังที่อยู่ของมัน ส่วนพวกศักดิ์ถูกพวกมาซูบีจับตัวไปแต่ไมราและพวกมนุษย์ค้างคาวมาช่วยและพาไปพบอะวาโมซึ่งมีอายุมากกว่า ๒๐๐ ปี มาซูบีและมนุษย์เสื้อดาวตามมาและทำร้ายอะวาโมบาดเจ็บ มนุษย์ค้างคาวออกมาสู้กับพวกมาซูบีจนพวกมาซูบีสู้ไม่ได้หนีไป อะวาโมเล่าให้ฟังว่ามาซูบีต้องการได้อะคาเปเป็นเมียจึงพยายามบุกเข้านครปาฮัวแต่ไม่สำเร็จและให้มนุษย์ค้างคาวพาพวกของศักดิ์ไปส่งที่ทางเข้านครปาฮัว พวกมาซูบีดักรออยู่ โรเบอร์โตร่วมมือกับพวกมาซูบีเพราะเขาอยากได้ทอง ตาเกินนำทางเข้าไปยังป่าฮัวพบว่าชาวนครปาฮัวคือผู้สืบเชื้อสายชาวอินคา มีอะคาเปและสังฆราชเตเป็คร่วมกันปกครอง พวกศักดิ์เที่ยวชมวิหารสุริยะเทพที่สร้างจากทองคำ ไมราเกือบถูกเตเป็คฆ่ามาซูบีช่วยแต่อะคาเปมาช่วยไว้ทัน มาซูบี มนุษย์เสื้อดาว โรเบอร์โตและเตเป็คร่วมมือกันทำสงครามกับชาวปาฮัว อะคาเปพาศักดิ์และพรรคพวกหลบหนีแต่มาซูบีและโรเบอร์โตตามมาทันเกิดการต่อสู้กัน แต่อะวาโมมาช่วยได้ทัน มนุษย์ค้างคาวเอาตัวโรเบอร์โตไปโยนลงปล่องภูเขาไฟและบินพาพวกศักดิ์ออกมาจากนครปาฮัวระหว่างที่บินอยู่ทั้งหมดเห็นว่ามาซูบี อะวาโมและอะคาเปนอนตายอยู่ด้วยกัน

ล่องไพร คอนวิมานฉิมพลี(น้อย อินทนนท์:๒๕๔๐ง) ศักดิ์ ตาเกิน ร.อ.เรื่อ ดร.สมิทและไมราเดินทางมานิวินีสมทบกับพันตรีวิลเบอร์โจนส์ เพื่อออกสืบหานกอินทรียักษ์ที่บินมาจับ

ผู้หญิงไป ตัวละครที่สำคัญของเรื่องนี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรือง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
ดร.สมิทและแห่มมไมรา	นักมานุษยวิทยา
พ.อ.วิลเบอร์ โจนส์	หนึ่งในคณะเดินทาง
ผู้เฒ่าธอร์	หัวหน้าชุมชนลึกลับบนยอดเขา
โอลาฟา	ลูกชายของธอร์
มารูบา	ลูกชายของธอร์

เมื่อจะเดินทางทั้งหมดพบกับชายคนหนึ่งมีผมสีทองที่น่าอึดอัดกรุปอินทรีผงาด ช่วงแรกเดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์พบว่านกยักษ์นั้นตามมาทำร้ายแต่ถูกยิงไล่ไป เดินทางทางเท้าไปพบหมู่บ้านแห่งหนึ่งในหมู่บ้านถูกฆ่าตายยกเว้นบาทหลวงคนหนึ่ง จากนั้นเดินทางต่อไปจนพบหมู่บ้านบูตารีซึ่งกำลังจะรบกับพวกโมรอมโบ หัวหน้าหมู่บ้านบอกว่าลูกสะใภ้ถูกนกยักษ์จับตัวไป พวกศักดิ์ได้พบกับทหารญี่ปุ่นซึ่งไม่รู้ว่าจะสงครามโลกครั้งที่สองยุติแล้ว ไมราเล่าเหตุการณ์ปัจจุบันให้ฟัง มูราคามีหัวหน้าทหารญี่ปุ่นบอกว่าชายผมทองคือหัวหน้าชนเผ่าโมรอมโบจับตัวลูกน้องของเขาไว้พวกของศักดิ์จึงตามไปช่วยและพามาพักที่หมู่บ้าน มูราคามีให้ลูกน้องกลับไปญี่ปุ่นก่อนส่วนตนเองจะเดินทางไปกับพวกศักดิ์ ก่อนที่ทั้งหมดจะออกเดินทางต่อลูกสะใภ้ของหัวหน้าที่ถูกนกยักษ์จับตัวไปหนีกลับมาได้โดยบอกว่ามันพามาส่งและเล่าให้ฟังว่าเธอถูกจับไปที่ไหน โจนส์วาดแผนที่จากคำบอกเล่าของเธอ ทั้งหมดเดินทางต่อระหว่างทางได้ช่วยเหลือโอลาฟาจากการถูกงูเหลือมกินและพากลับมารักษาที่แคมป์พอรุ่งเช้าโอลาฟาและมูราคามีหายไป ศักดิ์ดาเกินและร.อ.เรืองออกเดินทางล่วงหน้าโดยให้ที่เหลือค่อยๆตามไป ชายผมทองจับตัวไมราไปและทำร้ายดร.สมิทและโจนส์บาดเจ็บศักดิ์และดาเกินจึงตามไปช่วยไมราก่อน ร.อ.เรืองจะดูแลทั้งสองคนนี้เมื่อค่อยยังชั่วก็จะตามไปที่หลัง ศักดิ์ตามไปจนถึงหุบเขาซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกชายผมทองได้พบกับโอลาฟาและรู้ว่าชายผมทองเป็นพี่ชายของโอลาฟาชื่อมารูบา ที่ชุมชนมีพ่อของเขาชื่อธอร์เป็นผู้ปกครอง เลี้ยงนกอินทรีไว้เพื่อหาอาหารและจับผู้หญิงมาให้พ่อเฒ่าธอร์ ธอร์อยากได้ไมราเป็นเมียแต่แพ้พันยังป็นกับดาเกินจึงต้องคืนไมราให้ดร.สมิทและยกตำแหน่งหัวหน้าเผ่าให้โอลาฟาทำให้มารูบาไม่พอใจพาพวกโมรอมโบมารบกับพวกของพ่อเฒ่าธอร์ มูราคามีย้อนกลับมาหาศักดิ์มารูบาต่อสู้กับโอลาฟาแล้วแพ้จึงกระโดดน้ำตาย ศักดิ์และพรรคพวกเดินทางกลับ

ห้องไพรตอนผิตองเหลืองคนสุดท้าย (น้อย อินทนนท์:๒๕๔๐ค) ศักดิ์ ร.อ.เรืองและดาเกินออกเดินทางตามหานักมานุษยวิทยาชาวเยอรมันชื่อฟริกส์และแวนดาภรรยาซึ่งเดินทางเข้าไปสำรวจหาชาวเผ่าผิตองเหลืองแล้วหายไปบริเวณปางลาดหมู่บ้านที่อยู่ในป่าลึกไม่ปรากฏในแผน

ที่ตัวละครที่สำคัญของตอนนี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรื่อง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
คาร์ลและแวนดา ฟริกส์	นักมนุษยชาติวิทยาชาวเยอรมัน
สีฟ้า	สาวชาวเผ่าผิวดองเหลือง
ติกาย	หัวหน้าขมุไฟ
ตันยา	ลูกสาวของติกาย

ศักดิ์ดาเกินและร.อ.เรื่องเดินทางถึงปางลาดพบว่าพวกปางลาดอพยพไปอยู่ที่อื่นและได้พบกับหญิงสาวชื่อสีฟ้าซึ่งเป็นผิวดองเหลืองคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ สีฟ้าพาพวกศักดิ์ไปพบที่อยู่ใหม่ของพวกปางลาดถามข่าวคราวของชาวเยอรมันที่หายไปแล้วออกเดินทางต่อ ผจญกับการตามรังควานของอ้ายแปะข้างเเกะ ศักดิ์และดาเกินออกตามรอยและยิงมันตาย พอกลับมาพบว่าร.อ.เรื่องและสีฟ้าถูกจับตัวไป เดินทางต่อไปจนถึงหมู่บ้านขมุไฟหัวหน้าหมู่บ้านจับตัวชาวเยอรมันไว้เพราะเขาสามารถรักษาคคนไม่ให้ตายได้โดยจะให้แต่งงานกับตันยาลูกสาวของตนแต่ฟริกส์ไม่ตกลง ร.อ.เรื่องกับสีฟ้าถูกจับมัดอยู่ ศักดิ์บอกว่าจะช่วยล่าเสือที่มารังควานหมู่บ้านให้แต่มีข้อแม้ว่าต้องปล่อยทุกคนไป เมื่อศักดิ์ดาเกินและร.อ.เรื่องฆ่าเสือให้จนคนในหมู่บ้านพอใจและดาเกินจัดการให้ตันยาลูกสาวหัวหน้าหมู่บ้านแต่งงานกับลูกชายรองหัวหน้าแล้วทั้งหมดเดินทางกลับ

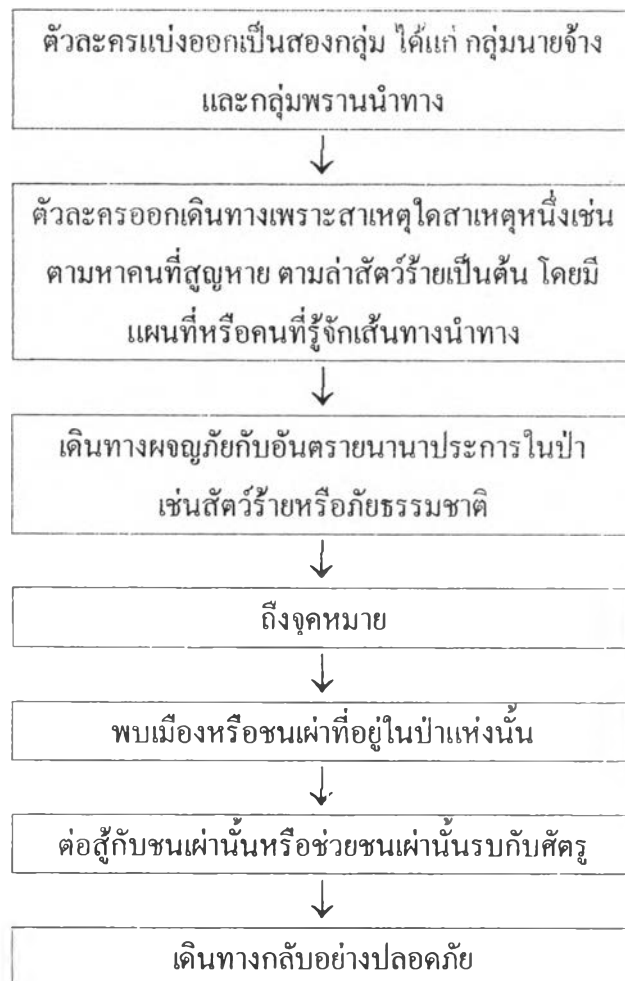
ท่องไพเราะ ตอนทางช้างเผือก(น้อยอินทนนท์:๒๕๔๐ก)ศักดิ์ ร.อ.เรื่องและดาเกินออกตามล่าช้างเผือก ที่อาละวาดฆ่าพรานตายไปหลายคนตัวละครที่สำคัญของตอนนี้ได้แก่

ศักดิ์ สุริยัน	นักนิยมไพรสมัครเล่นทำหน้าที่เป็นพรานนำทาง
ดาเกิน	พรานคู่ใจของศักดิ์
ร.อ.เรื่อง ยุทธนา	เพื่อนสนิทของศักดิ์ที่เดินทางไปด้วย
ดร.บรันฮิลด์ ชมิดท์	นักสัตวศาสตร์และธรรมชาติวิทยา
หรรษาดี	ผู้ครองหรรษานคร
อัปสร	ชาวหรรษานคร
นาไก่	หัวหน้ามนุษย์วานร

ระหว่างที่ออกตามรอยพวกศักดิ์ได้พบกับดร.บรันฮิลด์ชมิดท์นักสัตวศาสตร์และธรรมชาติวิทยาซึ่งเคยรู้เรื่องช้างเผือกมาบ้างทั้งหมดเดินทางตามล่าช้างเผือกด้วยกัน ดร.บรันฮิลด์ถูกมนุษย์ยักษ์หญิงจับตัวไป ศักดิ์และดาเกินออกตามและถูกจับเข้าไปในหรรษานครซึ่งมีหรรษาดีปกครองอยู่ หรรษาดีเล่าให้ศักดิ์ฟังว่าช้างเผือกตัวนั้นไม่ใช่ช้างเผือกแต่เป็นช้างที่เป็นโรคผิวหนังชนิดหนึ่งเมื่อมันตายสีจะกลับเป็นเหมือนช้างธรรมดาดั้งเดิม ศักดิ์พบกับดร.บรันฮิลด์เธอบอกว่าอัปสรคนของ

หรรษาวัตีจะช่วยพาหนี อัสสร่วมมือกับมนุษย์ถึงจับตัวชาวหรรษานครและหรรษาวัตีไป พวกเขาติดตามไปช่วยกลับมาได้แต่อัสสรตายพร้อมกับหัวหน้ามนุษย์ถึง หรรษาวัตีให้ยารักษาโรคกับ ดร.บรันฮิลส์บอกว่าถ้าเจอช้างเผือกและติดโรคจากมันให้ใช้ยานี้รักษา พวกเขาออกตามล่าช้างเผือกต่อพบว่ามันฆ่าพรานป่าเพื่อนดาเกินตายแล้วมันก็ถูกยิงบาดเจ็บไปพักคีตาเกินและดร.บรันฮิลส์ตามรอยต่อไป จนกระทั่งพบกับร.อ.เรืองและลูกหาบที่แยกกันเดินทางตั้งแต่ตอนที่ตามไปช่วย ดร.บรันฮิลส์ ทั้งหมดออกตามล่าช้างเผือกต่อ ดร.บรันฮิลส์ถูกพิษว่านงูเห่าเกือบเสียชีวิตแต่คีตาเกินแก้พิษให้ทัน ดาเกินยิงช้างเผือกตาย พอช้างเผือกตายสีของมันกลับเป็นสีช้างธรรมดา ดาเกินและร.อ.เรืองติดโรคจากช้างตัวนั้นแต่ได้ยาของหรรษาวัตีรักษาได้ทัน ทั้งหมดเดินทางกลับ

จากนวนิยายชุดล่องไพรทั้งสิบหกตอน(ยกเว้นตอนเจ้าแผ่นดิน มดแดงและพรายตะเคียน) พบว่าการเดินทางของตัวละครในแต่ละตอนจะมีโครงสร้างที่ซ้ำๆกัน เริ่มจากการที่มีสาเหตุให้ตัวละครต้องเดินทางเข้าไปในป่า พบอันตรายต่างๆ และเดินทางถึงจุดหมายอย่างปลอดภัย จากเส้นทางการเดินทางและการผจญภัยทั้งหมดสามารถทำแผนผังได้ดังนี้

๒.๓.๓ วิเคราะห์โครงสร้างของนวนิยายผจญภัยเรื่อง เพชรพระอุมา

นวนิยายผจญภัยเรื่อง เพชรพระอุมา เป็นบทประพันธ์ของพนมเทียนหรือฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ มีทั้งหมดสามภาค ภาคหนึ่งแบ่งออกเป็นตอนได้แก่ตอนไพรมหากาฬ ดงมรณะจอมผีดิบมันตรัย อาถรรพ์นิทรานคร ป่าโลกล้านปีและเงาขอมจักรา รวมทั้งหมด ๒๔ เล่ม ภาคสองได้แก่ตอนจอมพราน มีทั้งหมด ๑๕ เล่ม และภาคสามตอนมงกุฎไพโร มีทั้งหมด ๑๔ เล่ม (พนมเทียน:๒๕๓๓) ภาคหนึ่งจะจบสมบูรณ์ในหกตอน ส่วนภาคสองและภาคสามจะเป็นเรื่องราวต่อเนื่องกัน

เพชรพระอุมา ภาคหนึ่ง เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในเวลาประมาณ ๑-๒ เดือน แต่ผู้ประพันธ์ใช้เวลาในการแต่งนวนิยายเรื่องนี้ภาคนี้ทั้งหมดเกือบ ๑๑ ปีจึงจบสมบูรณ์ เริ่มเขียนครั้งแรกเมื่อเดือนพฤศจิกายน ปีพ.ศ.๒๕๐๗ แต่งเสร็จเมื่อเดือนมีนาคม ปีพ.ศ.๒๕๑๘ มีความยาวประมาณ ๑๒,๖๐๐ หน้า (พนมเทียน,๒๕๓๓) ลักษณะการดำเนินเรื่องจะเป็นไปตามลำดับเวลาตัวละครพบเจอเหตุการณ์อะไรมีความเคลื่อนไหวอย่างไรผู้อ่านก็จะพบกับเหตุการณ์นั้นๆไปพร้อมกับตัวละครในนวนิยาย ตัวละครที่สำคัญในนวนิยายเรื่อง เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งได้แก่

รพิินทร์ ไพรวลัย	พรานนำทาง
เงาขอมหรือจักราช	พรานกะเหรี่ยงที่ขอเดินทางไปด้วยในฐานะลูกหาบ
ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์	นายจ้าง
ม.ร.ว.คาริน วราฤทธิ์	นายจ้างและแพทย์ประจำคณะเดินทาง
ไชยยันต์ อนันตรัย	นายจ้าง
มาเรีย	หนึ่งในคณะเดินทาง
ลำป้า	พรานคูใจมาเรีย
บุญคำ	พรานคูใจของรพิินทร์
จัน	พรานคูใจของรพิินทร์
เกิด	พรานคูใจของรพิินทร์
เสี่ย	พรานคูใจของรพิินทร์
คะหยิ่น	ชาวป่านายบ้านหล่มช้างที่ร่วมเดินทางไปด้วย
ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์	น้องชายม.ร.ว.เชษฐาดันเหตุที่ทำให้มีการเดินทาง
หนานอิน	พรานคูใจของม.ร.ว.อนุชา
สิงหรา	กษัตริย์ทรราชแห่งมรกตนคร
รหัสยะ	น้องชายของสิงหรา
วาชิกา	แม่มดร้ายแห่งมรกตนคร

กุดะมะ	ขุนนางในมรคนคร
อรชุน	โจรป่าที่ทำตัวเป็นศัตรูกับสิงหราช
เมยานี	บุตรสาวของอรชุน

นวนิยายผจญภัยเรื่อง *เพชรพระอุมา* ภาคหนึ่งพนมเทียนเริ่มการผจญภัยของตัวละครในเรื่องด้วยการให้ตัวละครกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นกลุ่มของนายจ้างมาว่าจ้างพรานให้นำทางพาพวกเขาออกติดตามหาญาติที่เดินทางไปหาขุมเพชรที่เทือกเขาพระศิวะแล้วหายสาบสูญไปตัวละครกลุ่มนายจ้างได้แก่ ม.ร.ว.เชษฐา ม.ร.ว.คาริน และไชยยันต์ ฝ่ายพรานนำทางได้แก่ รพินทร์และพรานทั้งสี่คนคือบุญคำ จัน เกิดและเส่ย ตัวละครทั้งหมดนี้จะออกเดินทางไปเทือกเขาพระศิวะเพื่อตามหา ม.ร.ว.อนุชาน้องชายของม.ร.ว.เชษฐาที่เดินทางไปยังเทือกเขานั้นแล้วหายสาบสูญไป เทือกเขาพระศิวะและขุมเพชรพระอุมาเป็นดินแดนที่ลึกลับไม่มีใครรู้ว่ามันมีอยู่จริงหรือไม่ ในการเดินทางครั้งนี้บุคคลทั้งหมดเดินทางโดยอาศัยแผนที่เก่าแก่ชิ้นหนึ่งอายุประมาณ ๔๐๐ ปีที่รพินทร์มีอยู่ ขณะที่ออกเดินทางมีพรานกะเหรี่ยงชื่อเงาชายขอเดินทางไปด้วย คณะเดินทางทั้งหมดออกเดินทางและล่าสัตว์ไปพร้อมกัน ระหว่างการเดินทางมีตัวละครอีกสามตัวคือมาเรีย ส่างป่าและคะหยิ่นร่วมเดินทางไปด้วย รวมแล้วคณะเดินทางกลุ่มนี้มีทั้งหมด ๑๒ คน การเดินทางของตัวละครทั้งหมดเป็นการผจญภัยที่น่าตื่นเต้นและน่าติดตามเพราะผู้ประพันธ์วางโครงเรื่องให้ตัวละครต้องออกเดินทางไปยังสถานที่ลึกลับไม่รู้ว่ามันมีอยู่จริงหรือไม่ แผนที่ที่ใช้เดินทางก็ดูเลือนลอยและถ้าขุมเพชรนั้นมีอยู่จริงทั้งหมดจะเดินทางไปถึงหรือไม่ สิ่งเหล่านี้เป็นการผจญภัยเพราะตัวละครไม่รู้ว่าอนาคตของตนจะเป็นอย่างไร วันรุ่งขึ้นจะมีชีวิตอยู่หรือไม่และจะต้องเจออันตรายอะไรอีก นอกจากนี้แล้วผู้แต่งยังสร้างตัวละครที่มีความเป็นมาลึกลับอย่างเงาชาย ตัวละครในเรื่องไม่รู้ว่าเงาชายคือใครกันแน่และเพราะอะไรจึงขอเดินทางไปด้วยโดยไม่ต้องการผลตอบแทนใดๆนอกเหนือจากที่บอกว่าอยากกลับไปบ้านเกิดของตน

นอกจากนี้แล้วพนมเทียนยังได้แต่งให้ระหว่างการเดินทางตัวละครทั้งหมดต้องผจญภัยกับอันตรายนานัปการรวมถึงการตามล่าสัตว์ร้ายและถูกสัตว์ร้ายตามล่าเช่นการตามล่าเสือร้ายอย่างไอ้กูด การตามล่ามิงฆาควายป่าเจ้าเล่ห์ การตามล่าไอ้แห้วช้างป่าซึ่งเป็นอันตรายต่อมนุษย์และการถูกไอ้แห้วตามล่า การเผชิญหน้ากับฝูงลิงป่านับพันตัว การผจญภัยกับฝูงหมาป่าที่หัวโชนับพันตัว การพบไดโนเสาร์กินคนหลงยุค นอกเหนือจากอันตรายที่เกิดจากสัตว์ร้ายแล้วตัวละครยังต้องผจญภัยกับพืชกินคน ภัยธรรมชาติทั้งน้ำป่า แผ่นดินไหว ความแห้งแล้ง อดอยาก และหิมะ ภัยต่างๆเหล่านี้ทำให้ตัวละครแทบจะเอาชีวิตรอด ตัวละครยังได้พบเหล่ามนุษย์วานรและมหาฤาษี โทณทัตฤๅษะ ไม่เพียงแต่ตัวละครต้องผจญภัยกับภัยธรรมชาติและสัตว์ร้ายผู้แต่งยังให้ตัวละครต้องผจญภัยกับเรื่องลึกลับและมนต์ดำซึ่งเป็นเรื่องที่หาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้

เรื่องลึกลับเกิดขึ้นตอนที่ตัวละครเดินทางผ่านสถานที่แห่งหนึ่งชื่อนิทรานครซึ่งเป็นเมืองเก่าแก่ที่ล่มสลายนานแล้วจนนับอายุไม่ได้ นครแห่งนั้นมีฝึกกึ่งกอยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก เจ้าหญิงแสนสวยที่เวลากลางวันนอนอยู่ใน โลงแก้วเวลากลางคืนกลายเป็นค่างควายักษ์ออกคุ้ยคุนเคี้ยวสิ่งมีชีวิตและมันครยผู้มีเวทย์มนต์กล้าแข็งสามารถถ่ายวิญญาณไปมาระหว่างร่างฝึคิบและร่างเสื่อหีน เวลามันครยถ่ายวิญญาณเข้าร่าง เสื่อหีนเสื่อจะมีชีวิตเคลื่อนไหวได้ ร่างฝึคิบจะกลายเป็นเพียงซากเก่าแก่เคลื่อนไหวไม่ได้ เวลามันครยถ่ายวิญญาณเข้าร่างฝึคิบ ร่างฝึคิบก็จะเคลื่อนไหวได้ขณะที่ร่างเสื่อจะกลายเป็นเสื่อหีนเคลื่อนไหวไม่ได้ดังเดิม ตัวละครทั้งหมดต้องเผชิญกับอันตรายมากมายกว่าจะแก้อาถรรพ์ของนครแห่งนี้และสามารถออกจากดินแดนแห่งนี้ได้

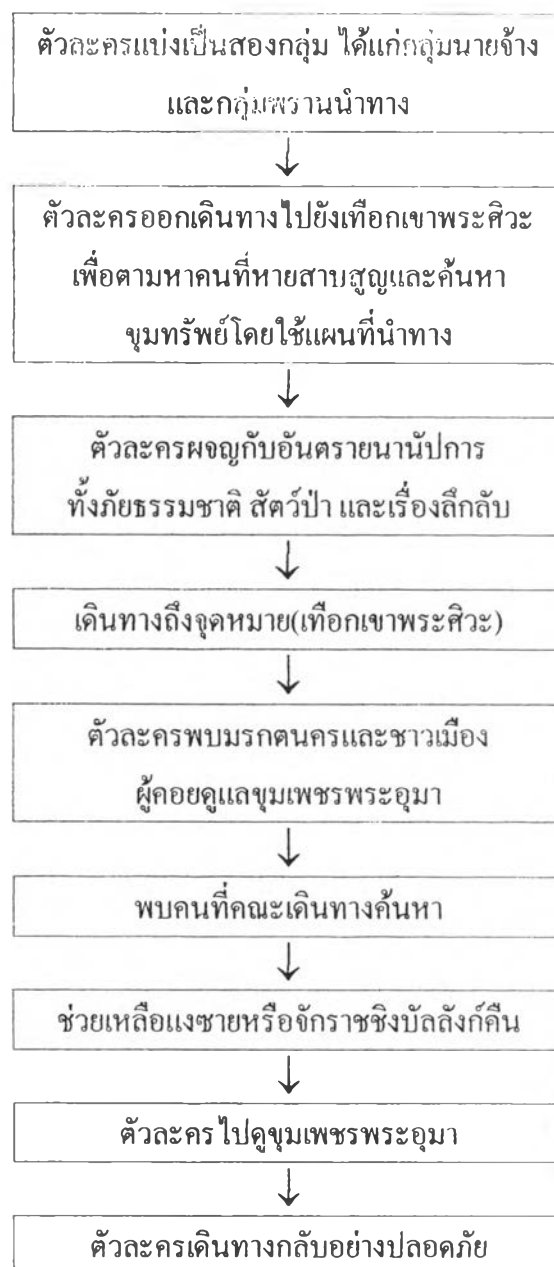
เมื่อตัวละครเดินทางผ่านหุบเขานิลาถาญจน์ซึ่งเป็นที่อยู่ของมนุษย์วานร ตัวละครจะพบกับสิ่งมหัศจรรย์หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการอยู่ร่วมกันเป็นชุมชนคล้ายมนุษย์ยุคหินของมนุษย์วานร การใช้ไฟของมนุษย์วานรเป็นต้น นอกจากนี้ตัวละครยังพบกับมหาฤาษี โกฎ์ทัตญญะซึ่งนั่งบำเพ็ญเพียรภาวนาอยู่บนเขาใกล้กับที่อยู่ของเหล่ามนุษย์วานร

สิ่งที่ลึกลับที่สุดของนวนิยายผจญภัยเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อตัวละครทั้งหมดเดินทางถึงเทือกเขาพระศิวะอันเป็นจุดหมาย ทุกคนสามารถไขปัญหาปริศนาของเจ้าของลายแทงสำเร็จและเดินทางขึ้นไปตามสันเขาถึงพระอุมาขึ้นสู่เทือกเขาพระศิวะเมื่อขึ้นไปถึงยอดเขาทุกคนต้องประหลาดใจเมื่อพบกับมรกตนคร ประชาชนของนครแห่งนี้มีชีวิตอยู่ในอารยธรรมที่ถอยหลังไปนับพันปีอยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์ทรรราชและแม่มครัยวาชิกา ณ ที่แห่งนี้ทุกคนได้รู้ว่าแงชายคือจักราชรัชทายาทที่แท้จริงของอาณาจักรนี้ แต่สิงหราชและวาชิการ่วมมือกันฆ่ากษัตริย์วิษณุพรหมนารถผู้เป็นพ่อของแงชายและตั้งตนเป็นกษัตริย์ ทำให้ตัวแงชายและแม่ต้องหลบหนีออกจากมรกตนครไปสู่โลกภายนอกต่อมาแม่ของแงชายเสียชีวิต แงชายต้องมีชีวิตอยู่ในโลกภายนอกเรียนรู้วิชาการต่างๆ แงชายเคยพยายามหาทางกลับมาที่มรกตนครแต่ไม่สำเร็จจนกระทั่งได้ร่วมเดินทางมากับคณะของรพินทร์ คณะเดินทางช่วยแงชายชิงบัลลังก์คืนมาจากกษัตริย์ทรรราชสำเร็จ

พนมเทียนคลี่คลายปมปัญหาทุกอย่างที่ได้วางไว้ ตัวละครเดินทางถึงจุดหมายคือชุมเพชรพระอุมาหลังจากที่ต้องผจญกับอันตรายมากมาย ทุกคนรู้ว่าแงชายคือใครหลังจากที่เป็นปมปัญหา มาตลอดการเดินทาง คณะเดินทางพนม.ร.ว.อนุชาและหนานอินที่มรกตนคร และทุกคนได้เห็นชุมทรัพย์เพชรพระอุมาสมกับความตั้งใจ หลังจากนั้นทุกคนยกเว้นแงชายและช่างปาเดินทางกลับสู่โลกปัจจุบันอย่างปลอดภัย พนมเทียนจบนวนิยายผจญภัยเรื่องยิ่งใหญ่ของเขาโดยสามารถคลี่คลายปมปัญหาที่ได้วางไว้ และยังสร้างปมปัญหาทิ้งท้ายไว้อีกอย่างคือปัญหาระหว่างรพินทร์พรานนำทางและม.ร.ว.คารินนายจ้างซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นพระเอกและนางเอกของนวนิยายเรื่องนี้ว่า

จะได้แต่งงานกันหรือแยกจากกันไปเมื่อการเดินทางจบสิ้นลง ตอนแรกพนมเทียนคงตั้งใจทิ้งปมปัญหานี้ไว้ให้ผู้อ่านคาดเดากันเอง แต่ในที่สุดพนมเทียนก็แต่ง *เพชรพระอุมา* ภาคสองและภาคสามอันเป็นการเดินทางผจญภัยครั้งใหม่ ตัวละครจะเดินทางไปยังเทือกเขาพระศิวะเหมือนในภาคหนึ่งแต่ใช้เส้นทางใหม่ที่ไม่เคยผ่านมาก่อน ในภาคสองและภาคสามตัวละครที่เคยร่วมเดินทางผจญภัยในภาคแรกได้กลับมาพบกันอีกครั้ง และรพินทร์กับม.ร.ว.คารินแต่งงานกันในที่สุด

พนมเทียนจบเรื่องราวการผจญภัยของตัวละครในนวนิยายผจญภัยเรื่องนี้อย่างสมบูรณ์ในสามภาค ตัวละครต้องออกเดินทางผจญภัยถึงสองครั้งด้วยกัน เส้นทาง การเดินทาง และการผจญภัยของตัวละครทั้งหมดใน *เพชรพระอุมา* ภาคหนึ่งสรุปได้ดังนี้

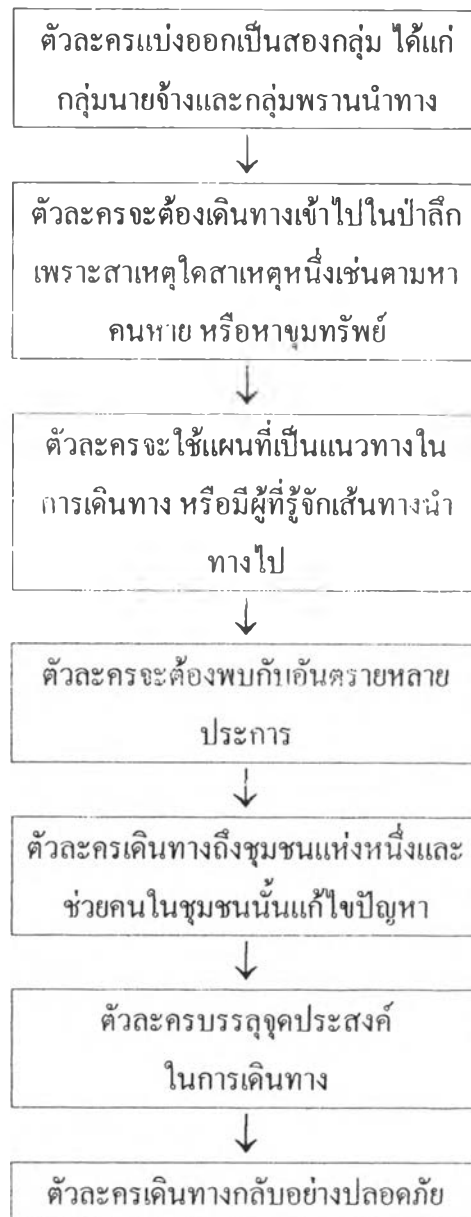
๒.๓.๔ สรุปลักษณะโครงสร้างของนวนิยายผจญภัย

พรอพพ์ เป็นนักทฤษฎีโครงสร้างนิยม (Structuralism) ศึกษาโครงสร้างของนิทานเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่านิทานแต่ละประเภทต่างก็มีโครงสร้างของตน โครงสร้างนั้นเป็นตัวกำหนดการดำเนินเรื่องของนิทานแต่ละประเภท พรอพพ์ศึกษาโดยการนำเทพนิยายรัสเซียทั้งหมด ๑๖๗ เรื่อง มาวิเคราะห์เพื่อดูว่าเทพนิยายแต่ละเรื่องเริ่มต้นและดำเนินไปอย่างไร ตัวละครทำอะไรหรือพบเห็นอะไรบ้าง และจบอย่างไร จากการศึกษพบว่าเทพนิยายรัสเซียทั้ง ๑๖๗ เรื่องที่นำมาศึกษาแม้จะมีหลายเรื่องแต่สามารถแบ่งเป็นประเภทได้ ๒ ประเภท ประเภทที่หนึ่งเน้นการต่อสู้ระหว่างพระเอกและผู้ร้าย ส่วนประเภทที่สองเน้นเรื่องการทดสอบความสามารถของพระเอก แต่เรื่องทั้งสองประเภทนี้จะเริ่มต้นและจบแบบเดียวกัน ดังนั้นพรอพพ์จึงสรุปว่านิทานแต่ละประเภทจะมีโครงสร้างของตนอยู่ นิทานประเภทเดียวกันก็จะมีโครงสร้างเหมือนกัน ถ้านิทานเรื่องไหนมีการเริ่มต้น การดำเนินเรื่อง และตอนจบเหมือนกันแม้จะต่างกันในเรื่องรายละเอียดบางประการก็สามารถจัดให้เป็นนิทานประเภทเดียวกัน (Propp, ๑๙๕๘ อ้างถึงใน ศิราพร จิตะฐาน ณ ถกลาง, ๒๕๓๗: ๖๕-๗๑)

เทพนิยายคือนิทานประเภทหนึ่ง นิทานและนวนิยายจัดเป็นวรรณกรรมที่มีลักษณะใกล้เคียงกันเพราะเป็นการเล่าถึงเหตุการณ์และพฤติกรรมของตัวละครแต่ละจะแตกต่างกันในเรื่องของลักษณะการเขียนและรูปแบบเท่านั้น ดังนั้นในการศึกษาโครงสร้างของนวนิยายผจญภัยจึงสามารถนำหลักการของพรอพพ์ในเรื่องการวิเคราะห์นิทานเพื่อดูโครงสร้างของนิทานมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาได้

เมื่อนักทฤษฎีโครงสร้างของพรอพพ์มาศึกษาโครงสร้างของนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้ แม้ว่า *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* จะเป็นนวนิยายเล่มเดียวจบ นวนิยายเรื่อง *ล่องไพร* เป็นนวนิยายที่จบเป็นตอนๆมีทั้งหมด ๑๕ ตอน และเรื่องสุดท้ายคือ *เพชรพระอุมา* ซึ่งมีขนาดยาวมีทั้งหมดสามภาคด้วยกัน ภาคหนึ่งแบ่งออกเป็นตอนเล็กๆ ๖ ตอน แต่นวนิยายทั้งสามเรื่องนี้เป็นนวนิยายที่กล่าวถึงการผจญภัยในป่าและมีลักษณะโครงสร้างเหมือนกัน กล่าวคือตัวละครจะต้องเดินทางเข้าไปในป่าลึกเพื่อจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งเช่นตามหาคนที่หายสาบสูญ หาขุมทรัพย์ เป็นต้น ในการเดินทางจะมีการใช้แผนที่นำทางหรืออาจจะมึคนที่รู้จักเส้นทางนำทางไป ตัวละครจะต้องผจญภัยกับอันตรายหลายรูปแบบเช่นจากสัตว์ร้ายหรือภัยธรรมชาติ จากนั้นตัวละครมักจะพบกับชุมชนใดชุมชนหนึ่งและต้องช่วยคนในชุมชนนั้นแก้ไขปัญหามีอยู่ และเมื่อตัวละครบรรลุจุดประสงค์ของการเดินทางแล้วตัวละครก็จะเดินทางกลับบ้านเมืองของตน นวนิยายผจญภัยทั้งสามเรื่องมีโครงสร้างของการเดินทางเหมือนกัน ต่างกันแต่เพียงชื่อของตัวละคร ฉาก และรายละเอียดบาง

ประการเท่านั้น จากการวิเคราะห์พอจะสรุปได้ว่านวนิยายผจญภัยในป่าจะต้องมีโครงสร้างดังนี้

โครงสร้างของนวนิยายผจญภัยในป่าจะต้องมีลักษณะดังตาราง สามารถอธิบายรายละเอียดของโครงสร้างได้ดังนี้

๑. นวนิยายผจญภัยในป่าจะมีตัวละครสองกลุ่ม กลุ่มแรกคือกลุ่มของพรานนำทาง กลุ่มที่สองคือกลุ่มของนายจ้างหรือคนที่ร่วมเดินทางไปด้วย ในนวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* อัลตันควอดเตอร์เมนเป็นพรานนำทาง เซอร์เฮนรีคอร์ติสและกัปตันจอห์น กู๊ดเป็นนายจ้าง นวนิยายเรื่อง *ล่องไพร* สักคีและตาเก็นจะเป็นฝ่ายพรานนำทาง ส่วนฝ่ายนายจ้างหรือผู้ร่วมเดินทางจะเปลี่ยนไปในแต่ละตอนเช่น ตอนเจ้าป่า ฝ่ายนายจ้างคือวัลลภา ตอนป่าช้าข้าง ฝ่ายนายจ้างคือ

นายห้างกำพล สายสุณี และดิเรก เป็นต้น เพชรพระอุมา กลุ่มพรานนำทางได้แก่ รพินทร์และพรานพื้นเมือง ฝ่ายนายจ้างได้แก่ ม.ร.ว.เชษฐา ม.ร.ว.คารินและ ไชยยันต์

๒. นวนิยายผจญภัยในป่าจะมีสาเหตุสำคัญที่ทำให้ตัวละครต้องเดินทางไปยังสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ตัวละครต้องออกเดินทางไปกับกัวน่าสแลนค์เพื่อตามหาคนที่เดินทางไปยังที่แห่งนั้นแล้วหายสาบสูญไปและต้องการค้นหาจุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอน นวนิยายชุด ล่องไพร ตัวละครออกเดินทางไปในป่าเพราะมีสาเหตุหลายประการ เช่นติดตามคนหายสาบสูญในตอนเจ้าป่า เพื่อล่าสัตว์ในตอนอ้ายเกและตอนทางช้างเผือก เพื่อศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของชนเผ่าลึกลับในตอนมนุษย์นาคร เพื่อค้นหาสถานที่แห่งหนึ่งในตอนเมืองลับแล สาเหตุที่ทำให้ตัวละครใน เพชรพระอุมา ต้องออกเดินทางไปเพื่อหาพระเจ้าเพราะต้องการตามหาบุคคลที่เดินทางไปยังสถานที่แห่งนั้นแล้วหายสาบสูญไปและค้นหาจุมทรัพย์เพชรพระอุมา

๓. ตัวละครในนวนิยายผจญภัยในป่าที่จะออกเดินทางผจญภัยจะมีแผนที่ ที่ใช้นำทางไปสู่จุดหมาย ถ้าหากไม่มีแผนที่ก็จะต้องมีตัวละครตัวใดตัวหนึ่งที่เคยไปยังที่แห่งนั้นมาแล้วนำทางใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ตัวละครเดินทางไปยังกัวน่าสแลนค์โดยอาศัยแผนที่เก่าแก่แผ่นหนึ่งนำทาง ล่องไพร บางตอนตัวละครจะใช้แผนที่นำทางบางตอนจะใช้คนที่เคยไปยังที่แห่งนั้นมาแล้วนำทางเช่น ตอนเจ้าป่า วัลลาซึ่งเป็นนายจ้างจะมีแผนที่ที่เขียนขึ้นจากคำบอกเล่าที่ได้ยินมานำทาง ตอนเทวรูปอินคา สกิดี้ได้โรเบิร์ตโตซึ่งเคยเดินทางไปที่นั่นช่วยนำทางให้ ส่วนตัวละครใน เพชรพระอุมา ภาคหนึ่งจะมีแผนที่เก่าแก่เป็นแนวทางในการเดินทางไปสู่จุดหมาย

๔. นวนิยายผจญภัยในป่าจะมีโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองตามหลักของการเขียนนวนิยาย โครงเรื่องหลักคือเดินทางตามหาคนหรือสถานที่แห่งหนึ่ง และจะมีโครงเรื่องรองเกิดขึ้นในระหว่างการเดินทางเสมอ คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ตัวละครออกเดินทางตามหาคนและจุมทรัพย์เป็นโครงเรื่องหลักโครงเรื่องรองคือการช่วยอัมโบปายังตำแหน่งกษัตริย์คืนมา โครงเรื่องหลักในนวนิยายชุด ล่องไพร คือการตามหาคนหรือสถานที่แห่งหนึ่ง ส่วนโครงเรื่องรองมักจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเมืองที่ตัวละครเดินทางไปพบ โครงเรื่องหลักของ เพชรพระอุมา คือการตามหาคนที่หายสาบสูญ ส่วนโครงเรื่องรองคือการแก้ไขมนต์คำในนิทรานครและการช่วยเงชายจึงตำแหน่งกษัตริย์ในมรกตนคร

๕. ในนวนิยายผจญภัยในป่า การเดินทางของตัวละครจะเป็นการเดินทางเข้าไปในป่าลึกลับ ตัวละครต้องเผชิญกับอันตรายนานาประการ นวนิยายเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ล่องไพร และ เพชรพระอุมา ตัวละครเดินทางเข้าไปในป่าลึกและพบกับอันตรายมากมาย ทั้งภัยธรรมชาติ

เช่นน้ำป่า ไฟป่า ความแห้งแล้ง แผ่นดินไหว หิมะตก ภัยจากสัตว์ร้ายเช่นช้างป่า เสือร้าย กระตังคุ
จระเข้ เป็นต้น และเรื่องลึกลับ เช่น คนกลับชาติมาเกิดเป็นกระตังใน ล่องไพร ตอนย้ายเก
เสื่อสมิง นิทรานครและผีดิบมันตรัย แม่มควาชิกาในนวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* แม่มคกากุลใน
คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เป็นต้น

๖. ในนวนิยายผจญภัยในป่า แม้ตัวละครจะเผชิญกับอันตรายมากมายแต่ตัวละครหลัก
สามารถเดินทางฝ่าฟันอันตรายต่างๆที่ได้อุปและเดินทางถึงจุดหมายอย่างปลอดภัยและทำงานทุก
อย่างที่ตั้งใจไว้สำเร็จ ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ตัวละครเดินทางถึงภูคว่าน่าสแลนค์และตามหาคนที่
หายสาบสูญพบ ใน *ล่องไพร* แต่ละตอนตัวละครสามารถเดินทางถึงจุดหมายและทำงานที่ตั้งใจไว้
สำเร็จเช่นตอนเข้าป่า คณะเดินทางสามารถตามหาพ่อของวัลลภาพบ ตอนเมืองลับแล คณะเดินทาง
สามารถเดินทางถึงเมืองลับแลอย่างที่ตั้งใจไว้ ส่วนเรื่อง *เพชรพระอุมา* คณะเดินทางสามารถ
เดินทางถึงเทือกเขาพระศิวะและมรกตนคร ตามหาคนที่หายสาบสูญพบและได้เห็นขุมทรัพย์เพชร
พระอุมา ตามที่ได้ตั้งใจไว้

๗. ในตอนจบของนวนิยายผจญภัยในป่า ตัวละครสำคัญจะเดินทางกลับมายังจุดเริ่มต้น
ของการเดินทางอย่างปลอดภัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* *ล่องไพร* ทุกตอน และ
เพชรพระอุมา ตัวละครเดินทางกลับมายังจุดเริ่มต้นอย่างปลอดภัย ไม่ว่าตัวละครจะพบกับอันตราย
มากมายเพียงใดก็ตาม

เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างของนวนิยายทั้งสามเรื่องตามหลักการศึกษาของพรอเพต์แล้ว
พบว่า *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* เป็นนวนิยายแนวผจญภัยแน
นอน และจากการศึกษาโดยยี่ศนวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เป็นหลักพบว่ารายละเอียด
หลายประการในนวนิยายชุดเรื่อง *ล่องไพร* และนวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* ต่างก็มีโครงสร้าง
เหมือนกับ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ทั้งๆที่ผู้ประพันธ์เป็นคนละคน แต่งขึ้นในช่วงเวลาที่ต่างกัน
แสดงให้เห็นว่า *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* น่าจะได้รับอิทธิพลในการประพันธ์มาจากนวนิยาย
เรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาต่อไปว่า *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มีอิทธิพลต่อ
ล่องไพร และ*เพชรพระอุมา* ในเรื่องใดบ้าง